4 இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கம்

அறிமுகம்

நாடுகாண் பயணங்களின் விளைவாக 1498 ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேய இனத்தவரான வஸ்கொடகாமா உள்ளிட்ட குழுவினர் இந்தியாவை வந்தடைந்தமை ஆசிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும். இப்பயணத்தின் பின்னர் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர், பிரான்சியர் போன்றோர் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் இந்தியாவுக்கு வருகை தந்து அங்கு கரையோரப் பிரதேசங்களில் தமது ஆதிக்க முகாம்களைக் கட்டியெழுப்பினர். மேற்குறிப்பிட்ட ஐரோப்பியர்களுள் இந்தியாவில் நிலையான அரசியல் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டியவர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆவர். இவர்கள் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டதன் மூலம் முழு இந்தியாவிலும் தமது அதிகாரத்தைப் பரப்பி அதனை பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடாக்கிக் கொண்டனர். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்கு எதிராக 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப்பகுதியில் தேசிய சுதந்திர இயக்கமொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டதோடு அடுத்த நூற்றாண்டின் முன்னரைப்பகுதியில் அது தீவிர தேசியவாத இயக்கமொன்றாக வளர்ச்சியடைந்தது. பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும், பல்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்த இந்தியர்கள் தமது தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காகத் தேசிய உணர்வுடன் ஒன்றுபட்டு எழுந்து நின்றமை இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் விசேட பண்பொன்றாகும். இக்காரணங்களால் அது ஏனைய ஆசியக் குடியேற்ற நாடுகளின் சுதந்திர இயக்கங்களுக்கு முன்மாதிரியாய் அமைந்தது. இந்த அத்தியாயத்தில் இந்தியா மீதான ஐரோப்பியரின் தாக்கம், ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டுதல், இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் இயல்புகள் மற்றும் அப்போராட்டத்தில் முன்னின்று உழைத்த தலைவர்கள் பற்றிக் கூடிய கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது.

4.1 இந்தியாவில் ஐரோப்பியரின் செல்வாக்கு

போர்த்துக்கேயரின் இந்திய வருகையின் பின்னர் இந்து சமுத்திரத்தை அண்டி அதுவரையில் இடம்பெற்று வந்த அராபியரின் வர்த்தக நடவடிக்கைகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. போர்த்துக்கேயருக்குப் பின் ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் மற்றும் பிரான்சிய இனத்தவர்கள் ஆகியோர் இந்தியாவுக்கு வருகை தந்ததன் காரணமாக வியாபார நடவடிக்கைகள் மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குதல் தொடர்பில் ஐரோப்பியர் மத்தியில் மோதல்கள் எழுந்தன. அச்சந்தர்ப்பத்தில் ஐரோப்பிய இனத்தவர்கள் சிலர் இந்தியாவின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் வர்த்தகக் களஞ்சிய சாலைகளை அல்லது கோட்டைகளை நிறுவியிருந்தமையால் அவரவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட மோதல்கள் இந்தியா மீதும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. ஆசியாவிற்கு வந்த ஆரம்ப காலப்பகுதியில் வர்த்தகத்தால் இலாபமீட்டுதல், மதத்தைப் பரப்புதல் போன்றவற்றில் ஐரோப்பியரின் முக்கிய கவனம் இருந்திருந்தாலும் ஐரோப்பியர் மத்தியில் மோதல்கள் ஏற்பட்டதோடு அரசியல் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவதில் அவரவர்களுக்கிடையே தீவிர ஆர்வமொன்று ஏற்பட்டது. இந்தியாவில் அரசியல் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதில் ஆங்கிலேயர் ஏனைய ஐரோப்பியர்களை விடவும் முன்னணியில் திகழ்ந்தனர். அதன் விளைவாக இந்தியா பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடானது.

போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர், பிரான்சியர் ஆகியோரின் இந்திய வருகை

வஸ்கொடகாமா இந்தியாவுக்கு வந்த காலப்பகுதியில் அந்நாட்டில் அரசியல் ஒருமைப்பாடொன்று காணப்படவில்லை. தெற்கில் நிலவிய விஜயநகரப் பேரரசைத் தவிர நாட்டுக்குள் பல பிரதேசங்களில் சிற்றரசுகள் காணப்பட்டன. அதேபோன்று இந்தியாவின் கரையோரப் பிரதேசங்களிலும் கள்ளிக்கோட்டை, கோவா போன்ற சிற்றரசுகள் சிலவற்றைக் காணமுடிந்தது. இவ்வரசுகளுக்கிடையே ஒருமைப் பாடொன்று காணப்படாமை போர்த்துக்கேயர் இந்தியாவின் கரையோரப் பிரதேசங்கள் பலவற்றில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கு உதவியாய் அமைந்தது.

1509 ஆம் ஆண்டில் கீழைத்தேய போர்த்துக்கேய அரசப் பிரதிநிதியாக நியமனம் பெற்றுவந்த அல்போன்ஸ் டி அல்பகூர்க் இந்தியாவிலும் மற்றும் இந்து சமுத்திர வலயத்திலும் போர்த்துக்கேய ஆதிக்கம் பரவலடைவதற்கு பாரிய சேவையாற்றி யுள்ளார். 1510 இல் கோவாவைக் கைப்பற்றி அதனைக் கீழைத்தேய போர்த்துக்கேய மத்திய நிலையமாக்கிக் கொண்டதுடன் இந்து சமுத்திரத்தில் போர்த்துக்கேய வர்த்தக ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். அடுத்து வந்த காலப்பகுதிகளில் இந்தியாவின் பல பிரதேசங்களில் போர்த்துக்கேயர் தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினர். எவ்வாறாயினும் கரையோரப் பிரதேசங்கள் தவிர்ந்த நாட்டின் உள்ளகப் பகுதிகளில் ஆட்சியை நிலைநிறுத்துவதற்கு அவர்களால் இயலவில்லை. எனினும் கோவாவை மத்திய நிலையமாகக் கொண்டு நூற்றாண்டுக்கு மேலான காலம் இந்து சமுத்திரத்தில் வர்த்தக ஏகாதிபத்தியத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்டனர்.

இந்திய கரையோரப் பிரதேசங்களில் நிலவிய போர்த்துக்கேயரின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக முதல் தடவையாக அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டது ஒல்லாந்தர்களாலேயாகும். 1602 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்து கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியை உருவாக்கிக் கொண்டு (VOC) இந்து சமுத்திரத்திற்கு பலம் வாய்ந்த கப்பற் படையொன்றை அனுப்புவதற்கு ஒல்லாந்தர் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். ஒல்லாந்தரின் வருகையோடு வர்த்தகம் மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பரப்புவதில் போர்த்துக்கேயருடன் மோதல்கள் ஏற்பட்டன. ஒல்லாந்தரின் கவனம் முதலில் வாசனைத் திரவியங்கள் அதிகம் விளையும் தென்கிழக்காசியப் பிரதேசங்கள் மீது திரும்பியது. அந்நாடுகளிலிருந்து போர்த்துக்கேயரை விரட்டியதன் பின் அவர்களின் கவனம் இந்தியா மீது திரும்பியது. போர்த்துக்கேயரின் ஆதிக்கத்தைப் பரவலாக்குவதற்கு அல்பகூர்க் நடவடிக்கை மேற்கொண்டதுபோல, ஆசியாவில் ஒல்லாந்தரின் ஆதிக்கத்தைப் பரப்புவதில் பீட்டர் சேர் கூன் எனும் ஒல்லாந்த இனத்தவனின் பாரிய உதவி கிட்டியது. இதற்கமைய இந்தியாவில் குஜராத், வங்காளம், ஒரிஸா, பீகார் போன்ற பிரதேசங்களில் ஒல்லாந்தர் ஆதிக்கம் பரவியது.

பிரித்தானியாவைத் தமது தாயகமாகக் கொண்ட ஆங்கிலேயர், பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியை நிறுவிக் கொண்டு 17 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஆசியா வுக்கு வருகை தந்தனர். ஆரம்ப காலப்பகுதியில் ஜாவா, சுமாத்ரா போன்ற பிரதேசங்கள் மீது ஆங்கிலேயரின் கவனம் திரும்பினாலும் ஒல்லாந்தருடன் ஏற்பட்ட மோதல்களை அடுத்து அவர்களது கவனம் இந்தியா மீது திரும்பியது. ஆங்கிலேயர் இந்தியாவுக்கு வரும்போது அங்கு பலம் வாய்ந்த பேரரசாக மொகலாயப் பேரரசு விளங்கியது. இதன் காரணமாக மொகலாயப் பேரரசனான ஜஹாங்கீரின் அனுமதியுடன் 1613 ஆம் ஆண்டு அவர்கள் சூரத்தில் வர்த்தகக் களஞ்சியசாலையொன்றை நிறுவினர். இவ்வாறு அடுத்த டுத்த காலப்பகுதிகளில் இந்தியாவில் அகமதாபாத், ஆக்ரா, சென்னை போன்ற பல பிர தேசங்களில் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்வதில் ஆங்கிலேயர் வெற்றியீட்டினர். இங்கிலாந்தின் மன்னன் 2 ஆம் சார்ள்ஸ் போர்த்துக்கேய இளவரசியான கத்தரினை திருமணம் செய்து கொண்டதன் விளைவாக போர்த்துக்கேயர் தம்வசமிருந்த மும்பாயை நன்கொடையாக ஆங்கிலேயரிடம் கையளித்தனர்.

பிரான்சியரின் கவனம் இந்தியா மீது திரும்பியது ஏனைய ஐரோப்பியரின் வருகையின் பின்னராகும். 1664 ஆம் ஆண்டு பிரான்சிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியை நிறுவிக் கொண்ட பிரான்சியர், 1668 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவுக்கு வருகை தந்து சூரத்தில் வர்த்தகக் களஞ்சியசாலையொன்றை நிறுவிக் கொண்டனர். அதன்பின் பாண்டிச்சேரி, காரைக்கால், சந்திரநாகூர் போன்ற பல பிரதேசங்களில் பிரான்சியக் கோட்டைகள் நிறுவப்பட்டன.

மொகலாயப் பேரரசு

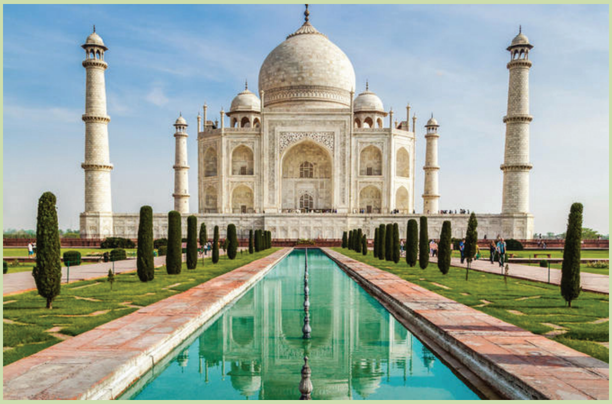

உரு 4.1 தாஜ்மஹால்

மொகலாயப் பேரரசுக்கான அத்திபாரம் பாபர் எனும் ஆட்சியாளனால் இடப்பட்டது. 1526 ஆம் ஆண்டில் வட இந்தியப் பிரதேசங்கள் பல கைப்பற்றப்பட்டபின் அங்கு தனியானதொரு ஆட்சி நிறுவப் பட்டது. பாபரின் பேரனான மகா அக்பர் மொகலாய அரசை பேரரசொன்றாக மாற்றினான். 1556 - 1605 வரையான காலப் பகுதியில் ஆட்சியாளனாக விளங்கிய அவன் வட இந்தியா வின் பாரிய பிரதேசமொன்றுக்கு தனது அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கினான். அக்பரின் பின் ஆட்சிக்கு வந்த ஜஹாங்கிர் மற்றும் சாஜஹான் போன்ற அரசர்களும் சிறந்த மொகலாயப் பேரரசர்கள் ஆவர். மன்னன் சாஜஹான் தாஜ்மஹால் என்னும் சிறப்பு வாய்ந்த கட்டடத்தைக் கட்டுவித்தான். அவனுக்குப் பின் ஆட்சிக்கு வந்த ஔரங்கசீப்பின் ஆட்சிக்காலத்தில் மொகலாயப் பேரரசு வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது.

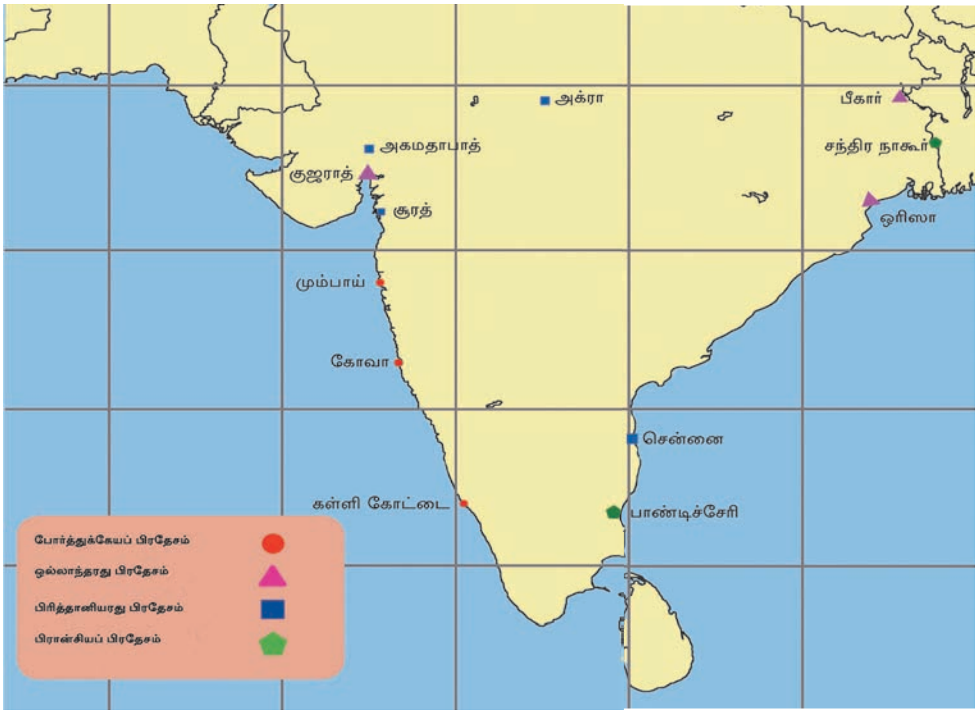

தேசப்படம் 4.1 இந்தியாவில் ஐரோப்பியர் ஆதிக்கம் பரவுதல்

இந்தியா பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற நாடாக்கப்பட்டமை

ஆங்கிலேயரும் பிரான்சியரும் ஐரோப்பாவில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் மோதல்களை ஏற்படுத்திக் கொண்ட இரு தரப்பினர் ஆவர். இதனால் பிரான்சியர் இந்தியாவுக்கு வந்தமை அங்கிருந்த ஆங்கிலேயராட்சிக்கு ஒரு சவாலாக அமைந்தது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியளவில் கீழைத்தேசங்களில் ஒல்லாந்தரினதும் போர்த்துக்கேயரினதும் ஆதிக்கம் வீழ்ச்சி கண்டிருந்தது. இதன் காரணமாக இந்தியாவில் உள்நாட்டு ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்திக்கொள்வது தொடர்பில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரான்சியர்களுக்குமிடையே மோதலொன்று ஏற்பட்டது.

இந்தியாவின் இறுதி மொகலாயப் பேரரசனான ஔரங்கசீப் 1707 ஆம் ஆண்டு மரணமடைந்ததைத் தொடர்ந்து அதுவரை இந்தியாவில் பாரிய பிரதேசமொன்றில் அதிகாரத்தை நிலைகொண்டிருந்த மொகலாயப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைவதற்கான பின்னணி உருவானது. அதன் விளைவாக அதுவரை காலமும் மொகலாய ஆதிக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்த இந்தியாவின் பல்வேறு இனத்தவரும் சுயாதீன இராச்சியங்களை உருவாக்கிக் கொண்டமையால் இந்தியாவில் பிரதேச அரசுகள் பல தோற்றம் பெற்றன. இச்சிற்றரசர்களுக்கிடையில் ஒருமைப்பாடு காணப்படாமை ஆங்கிலேயருக்கு மிகவும் சாதகமாய் அமைந்தது. ஆங்கிலேயரிடமிருந்த கடற்படைப் பலமும் ஆங்கில அரசு பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனிக்குத் தேவையான ஆதரவை வழங்கியமையும் பிரான்சியருக்கு எதிராகப் போராடுவதில் ஆங்கிலேயருக்கு உதவியாய் அமைந்தது.

இதன்படி சென்னையை மையமாகக் கொண்டு பிரித்தானியரும், பாண்டிச்சேரியை மையமாகக் கொண்டு பிரான்சியரும் இந்தியாவின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் ஆட்சியை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதில் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். 1761 இல் பாண்டிச்சேரி ஆங்கிலேயர் வசமானதோடு ஆங்கிலேயருக்கும் பிரான்சியருக்கும் மத்தியில் எற்பட்ட மோதல்கள் முடிவுக்கு வந்தன. அதைத் தொடர்ந்து இந்தியாவில் பிரான்சியரின் ஆதிக்கம் வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கியது.

இந்தியாவின் உள்ளகப் பிரதேசங்களில் பிரித்தானியரின் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளும் செயற்பாடு வங்காளத்தில் ஆரம்பமானது. வங்காளம் மற்றும் அதனைச் சூழவுள்ள பிரதேசங்கள் மத்தியில் நிலவிய ஒற்றுமையின்மை மற்றும் அதிகாரப் போட்டி என்பவற்றைப் பயன்படுத்தி பிரித்தானியர் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் வங்காளத்தைப் பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியின் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். அதன்பின் இந்தியாவுக்கு நியமனம் பெற்றுவந்த ஆங்கிலேய ஆளுநர்கள் யுத்தங்கள் மூலமாகவும் வேறு தந்திரோபாயங்கள் மூலமாகவும் இந்தியாவில் தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டனர். இங்கு யுத்தங்கள் மூலம் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கு மேலாக உதவி ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் விடுதலைப் பத்திரங்கள் போன்ற உத்திகளையும் கையாண்டமை தெரியவருகின்றது.

உதவி ஒப்பந்த முறையின் கீழ் உள்ளக அதிகாரப் போட்டி மற்றும் வெளிவாரியான எதிரிகளின் அச்சுறுத்தல்கள் காணப்பட்ட சுதேச ஆட்சியாளர்களுடன் ஆங்கில கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனி ஒப்பந்தங்களை மேற்கொண்டு மேற்குறிப்பிட்ட அரசுகளின் பாதுகாப்பிற்கென பிரித்தானிய இராணுவத்தை நிலைகொள்ளச் செய்தது. ஒப்பந்தப் பிரகாரம் பிரித்தானியரின் சேவைக்காக, சேவையைப் பெற்றுக்கொண்ட அரசுகள் குறிப்பிட்ட தொகைப் பணத்தைச் செலுத்தத் தவறுகின்றபோது அவ்வரசின் ஒரு பகுதி பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனிக்கு உரித்தாகிவிடும். இந்த உத்தியின் மூலம் பிரித்தானியர் ஹைதராபாத், மைசூர் உட்பட இந்தியப் பிரதேசங்கள் பலவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

விடுதலைப் பத்திரங்கள் மூலமாக சட்டரீதியாக அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த, அரச வாரிசின்றி மரணிக்கும் ஆட்சியாளர்களுடைய அரசுகள் வர்த்தகக் கம்பனிக்கு உரித்துடையவை என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இம்முறையின்கீழ் ஜெய்ப்பூர், நாக்பூர் போன்ற பல சிற்றரசுகளை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இவ்வாறு போர்களினாலும் வெவ்வேறு உத்திகள் மூலமாகவும் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியளவில் முழு இந்தியாவையும் அடிமைப்படுத்திக் கொள்வதில் பிரித்தானியர் வெற்றி கண்டனர்.

1857 சிப்பாய்க் கலகம்

உரு 4.2 சிப்பாய் வீரர்கள்

ஆங்கிலேயரின் கீழ் இராணுவ சேவையில் இணைக்கப்பட்டிருந்த இந்தியப் படை வீரர்கள் சிப்பாய் இராணுவம் அல்லது சிப்பாய் வீரர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். இந்தியா மிகப்பெரிய நாடானபடியால் அந்நாட்டுப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர்பில் ஆங்கிலப் படை மாத்திரம் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. இதன் காரணமாக இந்தியாவிலிருந்த ஆங்கிலப் படையைப் போன்று மும்மடங்களவிலான இந்தியர்கள் அந்நாட்டுப் படையுடன் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டனர்.

தேசப்படம் 4.2 சிப்பாய்க் கலகம் பரவிய பிரதேசங்கள்

சிப்பாய்கள் என அழைக்கப்பட்ட மேற்குறிப்பிடப்பட்ட இந்தியர்களில் பெரும்பாலானோர் இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஆவர். இச்சிப்பாய்களால் 1857 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்கு எதிராகப் பாரிய கிளர்ச்சியொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது சிப்பாய்க் கலகம் என அழைக்கப்பட்டது.

கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனி முன்னெடுத்துச் சென்ற ஆட்சி தொடர்பில் ஆரம்பம் முதலே இந்தியர்கள் மத்தியில் எதிர்ப்புக் கிளம்பியிருந்தது. இதனால் பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியின் ஆட்சிக்கெதிராக இந்தியாவில் இடையிடையே கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. 1763 - 1856 வரையான காலப்பகுதியில் அவ்வாறான கிளர்ச்சிகள் இருபத்தைந்திற்கும் அதிகமாக ஏற்பட்டுள்ளன. இந்தியாவில் வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் இடையிடையே தோன்றிய இக்கிளர்ச்சிகள் பரவலடையும் முன்பே ஆங்கிலேயரால் அடக்கப்பட்டுவிட்டன. எனினும் 1857 ஆம் ஆண்டு சிப்பாய்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கிளர்ச்சி படை வீரர்களுக்குள் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்படாது பொதுமக்களிடையேயும் பரவியது. இக்கிளர்ச்சியை அடக்குவதற்கு ஆங்கிலேயர் பெருஞ் சிரமங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பெரும்பாலான பிரதேசங்களில் சிப்பாய்கள் பொதுமக்களுடன் இணைந்து ஆங்கிலேயரை வெளியேற்றி சுதேசிகளின் ஆட்சியொன்றைத் தாபித்துக்கொள்ள முயன்றனர்.

உரு 4.3 சித்திரக் கலைஞனின் பார்வையில் சிப்பாய் கலக நிலவரமொன்று

இதனால் 1857 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற கலகம் இந்தியர்கள் மத்தியில் சுதந்திர உணர்வு மேலோங்குவதற்குக் காரணமாக அமைந்ததோடு அது இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் முக்கிய மைல்கல்லாகவும் கருதப்படுகின்றது. 1857 ஆம் ஆண்டு சிப்பாய் கலகம் ஏற்படுவதற்கு ஏதுவாய் அமைந்த காரணிகள் பலவாகும்.

கலகம் ஏற்படுவதற்கு ஏதுவாயமைந்த சில காரணிகள்

❖ ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றியபோது பின்பற்றிய கொள்கைகள் தொடர்பில் இந்தியர்கள் மத்தியில் நிலவிய எதிர்ப்பு.

❖ பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியின் இலாபம் கருதி முன்னெடுக் கப்பட்ட ஆட்சி தொடர்பில் இந்தியர்கள் மத்தியில் நிலவிய வெறுப்பு.

❖ வர்த்தகக் கம்பனியின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் காரணமாக தேசிய கைத்தொழில்கள் வீழ்ச்சி கண்டமை மற்றும் வேலையின்மை.

❖ சுதேசிகளின் பாரம்பரியம், நம்பிக்கைகளைக் கவனத்திற் கொள்ளாது கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு பிரித்தானியரின் ஆதரவு கிடைத்தமை.

❖ சிப்பாய்கள் மத்தியில் ஆங்கிலேயர் தொடர்பில் நிலவிய வெறுப்பு.

கலகத்தின் இயல்புகள்

உரு 4.4 மங்கல் பாண்டே

சிப்பாய் கலகம் ஏற்படுவதற்கான உடனடிக் காரணம் படையணிக் குள்ளேயே உருவானது. புதிதாகத் தயாரிக்கப்பட்ட என்பீல்ட் வகைத் துப்பாக்கிகள் சிப்பாய்களின் பயன் பாட்டிற்காக ஆங்கிலேயரால் அறி முகப்படுத்தப்பட்டன. அத்துப் பாக்கிகளுக்கான தோட்டாக்கள் உறைகளில் போடப்பட்டிருந்த தோடு அவ்வுறைகளை வாயினால் கடித்து திறப்பதன் மூலமே அத் தோட்டாக்களை வெளியில் எடுக் கக் கூடியதாயிருந்தது. அதே வேளை அத்தோட்டாக்களில் பன்றியினதும் பசுவினதும் கொழுப்பு பூசப்பட்டிருப்பதாகச் சிப்பாய்கள் மத்தியில் நம்பிக்கை நிலவியது. இந்துக்கள் பசுவைப் புனிதமாகவும் முஸ்லிம்கள் பன்றியை அசுத்த விலங்காகவும் கருதினர். அவ்வாறான விலங்குகளின் கொழுப்புப் பூசப்பட்ட உறையினை வாயினால் திறக்கச் செய்வது தம்மை அவமானப்படுத்தும் செயலாகும் எனப் படைவீரர்கள் நம்பினர். இதன் காரணமாக சிப்பாய்கள் அப்புதிய துப்பாக்கிகளைப் பயன்படுத்த மறுப்புத் தெரிவித்தனர். எனவே ஆங்கிலேயப் படையதிகாரிகள் அச்சிப்பாய்களுக்கெதிராக தண்டனை பிறப்பித்ததன் காரணமாக கலகம் மேலும் தீவிரமடைந்தது. இதுவே சிப்பாய்க் கலகத்திற்கான உடனடிக் காரணமாகும். இதற்கிடையில் **மங்கல் பாண்டே** எனும் சிப்பாய் ஆங்கிலப் படையதிகாரி ஒருவர் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொண்டான். ஆங்கிலேயர் மங்கல் பாண்டேவுக்கு மரண தண்டனை வழங்கியதன் காரணமாக சிப்பாய் வீரர்களின் வெறுப்பு மேலும் தீவிரமடைந்தமை தெரிகின்றது. அதன் விளைவாக 1857 மே மாதம் 10 ஆம் திகதி மீரட் படை முகாமிலிருந்த சிப்பாய்கள் ஆங்கிலப் படையதிகாரிகள்மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொண்டு, கைதிகளாக இருந்த ஏனைய சிப்பாய் வீரர்களை விடுவித்துக் கொண்டு கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்தனர்.

ஆங்கிலேயப் படை வீரர்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த சிப்பாய்கள் டில்லிமீது படையெடுத்துக் குறுகிய காலத்திற்குள் அந்நகரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டதால் படைவீரர் மத்தியில் தோன்றிய இக்கலகம் பொதுமக்கள் மத்தியிலும் பரவியது. அப்போது டில்லியிலிருந்த மொகலாய ஆட்சியாளனான **பகதுர்ஷாவை** இந்தியாவின்

பேரரசனாகப் பிரகடனப்படுத்திய கலகக்காரர்கள் ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்தனர். டில்லியில் ஏற்பட்ட இவ்வரசியல் போராட்டம் பற்றி இந்தியா முழுவதும் பேசப்பட்டமையால் வட இந்தியாவின் பல பிரதேசங்களுக்கும் இது பரவியது. அப்பிரதேசங்களில் இருந்த சுதேச ஆட்சியாளர்களும் கலகக்காரர்களுடன் இணைந்து ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கெதிராகப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்ததன் காரணமாக ஆங்கிலேயர் பெருஞ் சிரமங்களுக்கு முகங்கொடுத்தனர். இவ்வாறு ஏறக்குறைய ஒரு வருட காலமளவில் வட இந்தியாவின் பல பிரதேசங்கள் கலகக்காரர் களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்து வந்தன.

டில்லி போன்ற நகரொன்று கலகக்காரர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தமையை ஆங்கிலேயர் அவமானமாகக் கருதினர். இதனால் முழுப் பலத்தையும் பிரயோகித்து போரிட்ட ஆங்கிலப் படை வீரர்கள் மீண்டும் டில்லியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அப்போது கலகக்காரர்களுக்குப் பாரிய சேதம் ஏற்பட்டது. அதன்பின்பு ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலிருந்து விடுபட்டுச் சென்றிருந்த ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் கலகத்தை அடக்கி அப்பிரதேசங்களை மீண்டும் தமது கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வருவதில் பிரித்தானியர் வெற்றி கண்டனர். இவ்வாறு 1858 ஆம் ஆண்டு ஜுலை மாதமளவில் கலகம் தோல்வியுற்று மீண்டும் வட இந்தியப் பிரதேசங்களில் ஆங்கிலேயர் தமது அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர்.

கலகம் தோல்வியுற்றமைக்கான காரணங்கள்

ஆங்கிலேயர்ஆட்சிக்கெதிராகஇந்தியர்மத்தியில்நிலவியவெறுப்புக்காரணமாகக்கலகம் வேகமாகப் பரவினாலும் தாம் கைப்பற்றிக்கொண்ட பிரதேசங்களைத் தொடர்ந்தும் தக்கவைத்துக்கொள்வதில் கலகக்காரர்கள் தோல்வி கண்டனர். கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசங்களில் நிலையான ஆட்சியொன்றை நிறுவிக்கொள்வதற்குத் தேவையான முன்னனுபவமோ நீண்டகால வேலைத்திட்டமொன்றோ கலகக்காரர்களிடத்தில் காணப்படவில்லை. ஆங்கிலேயரின் ஆயுதக் களஞ்சியங்களிலிருந்து கைப்பற்றிய துப்பாக்கிகள் தவிர தேவையான யுத்த உபகரணங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வழிமுறைகள் எதுவும் கலகக்காரரிடத்தில் காணப்படவில்லை. இதன் காரணமாக கலகக்காரர்களுக்கு ஆங்கிலப்படை வீரர்களுடன் மிகவும் இக்கட்டான சூழ்நிலையின் கீழ் போராடவேண்டியேற்பட்டது. இந்தியப் படைவீரர்களில் அரைப்பகுதியினர் தொடர்ந்தும் ஆங்கிலேயருக்கு ஆதரவாக இருந்தமையும் இந்திய மக்களில் ஒரு சாரார் கலகத்தில் இணைந்து கொள்ளாமையும் கலகம் தோல்வியடைவதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது. கலகத்தில் பங்குகொண்ட இந்தியர்கள் மத்தியில் ஆங்கில எதிர்ப்பு, அர்ப்பணிப்பு மற்றும் போராட்ட சுபாவம் போன்றன குறைவின்றிக் காணப்பட்டாலும் அவர்களின் வீரத்தால் மாத்திரம் ஆங்கிலேயர்களின் தாக்குதல்களை முறியடிக்க முடியாதிருந்தது. இந்நிலையில் கலகம் தோல்வியடைவதற்கு ஏதுவாய் அமைந்த காரணங்களைச் சுருக்கமாகக் கீழ்வருமாறு குறிப்பிட முடியும் :

- ❖ பொதுத் திட்டமிடலோ எதிர்கால வேலைத்திட்டமொன்றோ கலகக்காரரிடத்தில் காணப்படாமை.
- ❖ ஒருங்கிணைந்த தலைமைத்துவம் இன்மை
- ❖ ஆங்கிலப் படையை எதிர்கொள்ளத் தேவையான போராயுதங்கள் இல்லாதிருந்தமை.
- ❖ போராளிகள் மத்தியில் தகவல் பரிமாற்றத் தொடர்பாடல் வலுவின்றி இருந்தமை.
- ❖ இந்தியர்களில் ஒரு சாரார் ஆங்கிலேயருக்கு ஆதரவாயிருந்தமை.

கலகத்தின் விளைவுகள்

1857 ஆம் ஆண்டு கலகம் தோல்வியுற்றாலும் இந்தியாவின் எதிர்காலம் தொடர்பில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் பல பெறுபேறுகள் அதன்மூலம் கிடைக்கப்பெற்றன. அவ்வாறான பெறுபேறுகள் சில கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

- ❖ பிரித்தானிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கம்பனியின் ஆட்சி முடிவுற்று இந்தியா பிரித்தானிய அரசின் நேரடியான ஆட்சியின்கீழ் வந்தமை.
- ❖ மேலும் இந்தியப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றாதிருக்கவும் பேரரசர்களின் உரிமைகளை ஏற்றுக்கொள்ளவும் பிரித்தானியா இணங்கியமை.
- ❖ இந்தியர்களுக்கு சமய சுதந்திரத்தை வழங்கியமை.
- ❖ இந்தியர்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட தேசிய இயக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல முன்வந்தமை.

4.2 இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

தேசிய சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டமைக்கான பின்னணி

சிப்பாய் கலகம் தோல்வியுற்றதன் பின்னரான அரை நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் பல்வேறு இனத்தவரும் தமது தனித்துவத்தை மறந்து இந்தியர் என்ற வகையில் தேசிய உணர்வினை வளர்த்துக் கொண்டனர். ஆங்கிலேயரின் கீழ் இந்தியாவினுள் மேலைத்தேயக் கலாசாரம் பரவியதன் காரணமாகத் தேசிய கலாசாரத்தைப் பாதுகாப்பது தொடர்பில் இக்காலப்பகுதியில் கூடிய கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளமை தெரிய வருகின்றது. இதனால் சமயம் மற்றும் சமூக சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளும் நோக்குடன் இயக்கங்கள் பல தோற்றம் பெற்ற விதத்தையும் இக்காலப்பகுதியில் காணக்கூடியதாய் இருந்தது. ஒரு வகையில் இது இந்தியாவில் ஏற்பட்ட சமய கலாசார மறுமலர்ச்சியாகவும் அமைந்தது.

கீழைத்தேய, மேலைத்தேய மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த பண்டிதரான ராம் மோகன் ரோய் என்பவரே 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் சமய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர் ஆவார். இவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட **''பிரம்ம சமாஜம்''** எனும் இயக்கம் இந்து சமயத்தவர் மத்தியில் சமய கலாசார எழுச்சி ஏற்பட வழிவகுத்தது. இதன் காரணமாக ராம் மோகன் ரோய் அவர்கள் இந்து சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் முன்னோடியாகக் கருதப்படுகின்றார். அதேபோன்று இந்து சமய, சமூக சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பில் கவனம் செலுத்திய இயக்கங்களுள் **''பிரார்த்தனை சமாஜம்''**, **''ஆரிய சமாஜம்''** என்பனவும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இவை தவிர **அகமதியா** மற்றும் **அலிகார்** போன்ற இயக்கங்கள் முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியிலும் **சிங் சபை** போன்ற அமைப்புக்கள் சீக்கியர் மத்தியிலும் கலாசார எழுச்சியினை ஏற்படுத்துவதற்கான பங்களிப்பை வழங்கின. மேற்குறிப்பிட்ட இயக்கங்கள் மனித நேயத்துடன் செயற்பட்டதோடு 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் காலத்திற்குப் பொருந்தும் வகையிலான இந்தியச் சிந்தனைகளை உருவாக்குவதிலும் முன்னின்று செயற்பட்டன. பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவில் பெருந்தெருக்கள் மற்றும் தகவல் தொடர்பாடல்துறை வளர்ச்சியடைந்து நிருவாக ரீதியில் நாடு ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு இருந்தது. இந்நிலைமை அதுவரை நிலவிய இந்து, முஸ்லிம், வங்காளம், பஞ்சாபி போன்ற மத - இனத் தனித்துவத்தையும் விஞ்சிய விதத்தில் இந்தியத் தேசியவாதத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் துணைநின்றது. சமய மறுமலர்ச்சியின்போது பல்வேறு இன மக்களையும் ஒன்று திரட்டி சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துதல், பத்திரிகைகள் உள்ளிட்ட அச்சு ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தி மக்களை அறிவூட்டுதல் போன்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் காரணமாக சமய மறுமலர்ச்சியுடன் இணைந்து கல்வி எழுச்சியும் ஏற்பட்டது. இந்தியாவில் புதிய பாடசாலைகளை நிறுவுதல், பெண்களுக்குக் கல்வியினை வழங்குதல், இந்தியப் பெண்களின் சமூக நிலையை மேம்படுத்துதல் போன்ற நடவடிக்கைகளில் இக்காலப்பகுதியில் கூடிய கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட கல்வி வாய்ப்புக் காரணமாக பெரும்பாலான இந்தியர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்று கல்வியைப் பெற்றனர். அதன் மூலமாக ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள் என்பன தொடர்பான மேலைத்தேய சிந்தனைகள் பற்றி இந்தியக் கல்விமான்களுக்கு விளக்கம் கிடைத்தது. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் கல்வியைப் பெற்ற இந்தியக் கல்விமான்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் மக்கள் அனுபவிக்கும் சுதந்திரத்தை மேலாகக் கருதினர். எனினும் இந்தியாவில் பிரித்தானியர் ஆட்சி காரணமாக தாயக மக்களுக்கு அச்சுதந்திரம் கிடைக்கப் பெறாமையையிட்டுக் கவலையடைந்தனர். இந்தியர்கள் எந்தளவு உயர் கல்வியைப் பெற்றிருப்பினும் இதுவரையில் அவர்களுக்கு இந்தியாவில் சிவில் சேவையிலேனும் நுழைவதற்கு ஆங்கிலேயர் இடமளிக்கவில்லை. இதனால் அக்கல்விமான்கள் சுயஉரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்காகப் பல்வேறு இயக்கங்களைத் தோற்றுவித்து மக்களை அமைப்பு ரீதியாக ஒன்றுபடுத்துவதில் ஈடுபட்டனர். மேலே கலந்துரையாடப்பட்ட காரணிகளின் அடிப்படையில் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்திய மக்கள் மத்தியில் தேசிய உணர்வு வளர்ச்சியடைவதில் செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணங்கள் பலவற்றை இனங்காண முடியும்.

இந்தியர்கள் மத்தியில் தேசிய உணர்வு வளர்ச்சியடைவதில் செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணிகள் :

- ❖ பிரித்தானியரின் ஆட்சியின்கீழ் இந்தியா அரசியல் ரீதியில் ஒன்றுபட்டமை, பெருந்தெருக்கள், தகவல் தொடர்பாடல் வசதிகள் வளர்ச்சியடைந்தமை என்பன காரணமாக ஒற்றுமையுணர்வு வளர்ச்சியடைந்தமை.

- ❖ ஆங்கிலேயர் இந்தியர்களை அடிமைகளாக நடத்தியமை.

- ❖ மேலைத்தேயக் கல்வியைப் பெற்ற இந்தியக் கல்விமான்கள் ஊடாக சுதந்திரம், சமத்துவம், ஜனநாயகம் பற்றிய மேலைத்தேய அறிவு இந்தியாவுக்குக் கிடைத்தமை.

- ❖ இந்தியாவின் கல்விகற்ற மத்தியதர வர்க்கத்தினர் பல்வேறு இயக்கங்களைத் தோற்றுவித்து, பொதுசன ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தி மக்கள் மத்தியில் தேசிய உணர்வினை வளர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டமை.

இந்திய தேசிய சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டமை

19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதியில் இந்தியக் கல்விமான்கள், வணிகத் தரப்பினர் ஆகியோர் மத்தியில் எழுந்த அரசியல் ஈடுபாடு காரணமாக இயக்கங்கள் பல தோற்றம் பெற்றன. எனினும் இந்தியா மிகப் பெரிய நாடொன்றானபடியால் இந்தியா முழுவதிலும் அரசியல் நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்பதற்கான பலம் இவ்வியக்கங்கள் எதனிடத்திலும் காணப்படாததோடு, இந்தியா முழுதும் பரவி யிருந்த கல்விமான்களின் அரசியல் எண்ணங்களை ஒரே மேடைக்குக் கொண்டு வரும் இயலுமையும் இல்லாதிருந்தது. இதன் காரணமாக எவ்வித பேதங்களுமின்றி சகல இந்தியர்களும் அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய இந்தியா முழுவதிலுமாக அரசியல் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்லுமளவிற்குச் சக்தி வாய்ந்த இயக்கமொன்றினைத் தோற்றுவிப்பதன் தேவையொன்று எழுந்திருந்தது.

1885 ஆண்டாகும்போது இந்தியக் கல்விமான்களின் மத்தியில் தேசிய சங்கமொன் றினைத் தோற்றுவித்துக்கொள்வதற்குத் தேவையான பரஸ்பர புரிந்துணர்வையும் ஒற்றுமையையும் வளர்த்துக்கொள்ள முடியுமாயிருந்தது. இதன்படி முழு இந்தியா வையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அவ்வாறன சங்கமொன்றினைத் தோற்றுவிப்பதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டவர் சிவில் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றிருந்த ஹெலன் ஒக்டேவியன் ஹியும் என்பவராவார். இந்திய தேசிய சங்கத்தின் தோற்றுவிப்பாளரான ஹியுமிற்கு அதற்குத் தேவையான உதவிகள் பிரித்தானிய அரசிடமிருந்து கிடைக்கப்பெற்றன. இந்தியக் கல்விமான்கள் அனைவரும் ஒரே அமைப்பின்கீழ் ஒன்றுபட்டால் அவர்களின் எண்ணங்களை இலகுவாக அரசி னால் அறிந்துகொள்ள முடியும் என ஆங்கிலேயர் எண்ணினர். இதன்படி ஹியுமின்

உரு 4.5 ஹெலன் ஒக்டேவியன் ஹியும்

வழிகாட்டலின்கீழ் 1885 டிசெம்பர் மாதம் இந்தியாவில் பல்வேறு இயக்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய பிரதிநிதிகள் பலர் மும்பையில் ஒன்றுகூடி இந்திய தேசிய சங்கத்தினைத் தோற்றுவித்தனர். இது இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் முக்கிய சந்தர்ப்பமொன்றாகும். வங்காள இன சட்டத்தரணியான டபிள்யூ. சீ. பெனர்ஜி இந்திய தேசிய சங்கத்தின் தலைவர் பதவிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட முதலாவது நபராகும். அன்று முதல் இச்சங்கம் இந்திய அரசியல் போராட்டங்களை முன்னெடுக்கும் பிரதான அரசியல் சங்கமாக உருவெடுத்தது.

உரு 4.6 இந்திய தேசிய சங்கம்

இந்திய தேசிய சங்கத்தின் நோக்கங்கள்

இந்திய தேசிய சங்கம் அக்காலப் பகுதியில் இந்தியாவில் நிலவிய இன, மத, சாதி பேதங்கள் போன்றவற்றைக் கருத்திற்கொள்ளாது செயலாற்றிய ஓர் இயக்கமாகும். ஆரம்பகாலப்பகுதியில் கல்விமான்கள் மற்றும் வணிகத் தரப்பினருக்கு மாத்திரம் வரையறுக்கப்பட்டிருந்த இவ்வியக்கம் பின்னர் முழு இந்தியாவிலும் பரந்துபட்ட மக்களின் ஆதரவை வென்ற ஒரு பலம் வாய்ந்த சங்கமாக மாறியது. அதேபோன்று இச்சங்கம் 1885 தொடக்கம் 1947 இல் இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் கிடைக்கும் வரை அந்நாட்டின் சுதந்திரப் போராட்ட நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை வகித்த ஒரு அமைப்பாக விளங்கியது. இவ்வாறு ஆறு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக அரசியல் போராட்டங்களை முன்னெடுத்த இவ்வியக்கத்தின் நோக்கங்கள் காலத்திற்குக் காலம் விரிவடைந்தன. இறுதிக் காலப்பகுதியில் இவ்வியக்கத்தின் பிரதான நோக்கம் இந்தியாவிற்குப் பூரண சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பதாகும். தேசிய சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஆரம்ப காலப்பகுதியில் அதன் நோக்கம் சுதந்திரத்தை வெற்றி கொள்ளுதல் வரை பரந்துபட்டிருக்கவில்லை.

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட ஆரம்ப காலப்பகுதியில் இந்தியத் தேசிய சங்கத்தின் பிரதான நோக்கங்கள் சில கீழே தரப்பட்டுள்ளன :

- சகல இந்தியர் மத்தியிலும் நட்புறவையும் ஒத்துழைப்பையும் வளர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல்.
- சாதி, மதம், இனம், பிரதேசம் ஆகிய பேதங்களைக் கருத்திற்கொள்ளாது இந்தியர் மத்தியில் தேசிய உணர்வினை மேம்படுத்துதல்.
- இந்தியக் கல்விமான்கள் மத்தியில் நிலவுகின்ற கருத்துக்களையும் ஆலோச னைகளையும் ஒன்று திரட்டி சமூக முரண்பாடுகளைக் கண்டறிவதற்காக நடவ டிக்கைகளை மேற்கொள்ளல்.
- இந்திய மக்களின் பொதுநலனிற்காக செயலாற்றத் தேவையான எதிர்காலத் திட்டங்களையும் ஆலோசனைகளையும் முன்வைத்தல்.

இந்தியத் தேசிய சங்கத்தின் செயற்பாடுகள்

இந்தியத் தேசிய சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஆரம்ப காலப்பகுதியில் அது சட்டத் தரணிகள், பொறியியலாளர்கள், வைத்தியர்கள் போன்ற படித்த புத்திஜீவிகளுக்கு மாத்திரமே வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வேளை சங்கத்தின் உறுப்பினர்களும் கிராமங்களிலன்றி நகரங்களிலிருந்து வந்தோராகவே இருந்தனர். ஆங்கிலேயர் இந்தியாவிற்கு நியாயத்தையும் நீதியையும் பெற்றுத் தருவர் என எண்ணிய அவர்கள் முடிந்தவரை அரசுடன் இணைந்து ஒத்துழைப்புடன் செயலாற்றவே முயன்றனர். இவர்கள் தேசிய சங்கத்தின் மிதவாதிகள் என அழைக்கப்பட்டனர். தேசிய சங்கத்தின் முதல் தலைவரான W.C பெனர்ஜி, அதன் இரண்டாவது தலைவரான தாதாபாய்

நவ்ரோஜி, சுரேந்திரநாத் பெனர்ஜி போன்றோரை மிதவாதிகளுக்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். 1885 - 1905 இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் தேசிய சங்கம் மேற்குறிப்பிட்ட மிதவாதிகளின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்தது. சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஆரம்ப காலப்பகுதியில் அரசிடம் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன :

- ❖ சட்டவாக்க சபையை விஸ்தரித்து அதன் அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குதல்.
- ❖ சட்ட நிர்வாகசபையில் இந்தியர்களும் பிரதிநிதித்துவம் பெறச் சந்தர்ப்பமளித்தல்
- ❖ சிவில் சேவைக்கு சேர்த்துக்கொள்ளப்படும் இந்தியர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தல்.
- ❖ சிவில் சேவைக்கான ஆட்சேர்ப்புப் பரீட்சையைப் பிரித்தானியாவில் மட்டுமல்லாது இந்தியாவிலும் நடத்துதல்.
- ❖ இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்கான அரச செலவினத்தைக் குறைத்தல்.

தேசிய சங்கத்தின் இக்கோரிக்கைகளை நோக்குமிடத்து ஆட்சி நடவடிக்கைகளில் பங்குகொள்வதற்கு இந்தியர்களுக்குக் கிடைக்கும் வாய்ப்பினை விரிவாக்கிக் கொள்வதனை இலக்காகக் கொண்டு அவை அமைந்திருந்தமை தெரிகின்றது. கோரிக் கைகளை வென்றெடுக்கும் நடவடிக்கைகளின்போது இச்சங்கம் அதிகாரிகளிடம் மனுத்தாக்கல் செய்தல், அவர்களுடன் கலந்துரையாடுதல், கூட்டங்களை நடத்து தல், எழுத்தூடகங்கள் மூலமாகப் பிரசாரங்களை மேற்கொள்ளுதல் போன்ற அரசை சிரமத்துக்குள்ளாக்காத நடவடிக்கைகளைப் பின்பற்றியது. எனினும் சங்கத்தின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றும் வகையிலான நடவடிக்கைகளை அரசு மேற்கொள்ளா மையின் காரணமாக கோரிக்கைகளை வென்றெடுக்க இவ்வாறான வரையறுக்கப்பட்ட வழிமுறைகள் போதுமானதாக இல்லாமை தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

1905 - 1919 காலப்பகுதியில் தேசிய சங்கத்தின் கொள்கைகளில் மட்டுமல்லாது நடவடிக் கைகளிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இக்காலப்பகுதியில் சங்கத்தின் மிதவாதிகளின் அதிகாரம் வீழ்ச்சியடைந்து தீவிரவாத கொள்கையைப் பின்பற்றிய இளைஞர் கூட்டமொன்று அங்கு அதிகாரத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்டமை இம்மாற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தது. மிதவாதிகளின் கொள்கைகளை நிராகரித்த இவர்கள் தீவிரவாதிகள் என அழைக்கப்பட்டனர். அரசுடன் இணைந்து ஒத்துழைப்புடன் செயலாற்றுவதை விட சுயாட்சிக்கான கோரிக்கைகளை வென்றெடுக்க வேண்டுமாயின் போராட்டப் பாதையில் செல்வதே சிறந்தது எனத் தீவிரவாதிகள் கருதினர்.

ஆங்கில அரசிடம் கோரிக்கைகளை முன்வைத்தல், கலந்துரையாடலுக்காகப் பிரதி நிதிகளை அனுப்புதல் போன்றன அதிகாரிகள் முன்னிலையில் பணிந்து போகும் ''அரசியல் பிச்சையேந்தல்'' போன்றது என விமர்சித்த இத்தீவிரவாதிகள் தேசிய சங்கத்தைப் போராட்டப் பாதையில் இட்டுச் செல்வதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் பற்றிய நூல்களை எழுதிய அதிக எழுத்தாளர்களுள் தீவிரவாதச் சிந்தனைகளை வளப்படுத்தியோர் லால், பால் மற்றும்

பேகல் போன்றோராவர். இதனால் லால் லஜ்பதிராய், பால கங்காதர திலகர், பிபின் சந்திரபோல் போன்றோர் தீவிரவாதத் தரப்பிற்குத் தலைமைத்துவம் வகித்தமை பற்றிக் கருதப்படுகின்றது.

தேசிய சங்கம் தீவிரவாதிகளின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்த வேளையில் பொதுமக்க ளுடன் இணைந்து போராட்டங்களை முன்னெடுக்க நடவடிக்கை மேற்கொண்டனது. வங்காளத்தைப் பிரித்து வேறாக்குவதற்கு எதிராக எதிர்ப்பு நிலவிய காலப்பகுதியில் பிரித்தானியப் பொருள்களை பகிஷ்கரிக்கும் இயக்கமொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பிரித்தானிய உற்பத்திகளை பகிஷ்கரித்து இந்திய உற்பத்திகளின் பயன்பாட்டை ஊக்குவித்த இவ்வமைப்பு சுதேசி இயக்கம் என அழைக்கப்பட்டது. வங்காளத்தில் ஆரம்பமான இவ்வியக்கத்தை நாடு பூராகவும் விஸ்தரிக்க தேசிய சங்கத் தலைவர்கள் நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டனர்.

இந்திய உற்பத்திகளின் பயன்பாடு ஊக்குவிக்கப்பட்டதன் காரணமாகத் தேசிய கைத்தொழில்களை முன்னேற்றுதல் தொடர்பிலும் ஆர்வமொன்று ஏற்பட்டது. இதனால் சுதேசி இயக்கத்தின் ஊடாக பொருளாதார சுதந்திரம் தொடர்பான சிந்தனையும் வளர்ச்சியடைந்தது. இந்தியர்கள் இந்திய பொருள்களின் பாவனைக்கு பழக்கப்பட்டமையானது சுதந்திரம் பெற்றுகொள்ளப்பட்ட பின்னரும் இந்திய கைத்தொழில்கள் மற்றும் வர்த்தகத்துறை வளர்ச்சியடைவதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது.

இந்தியா சுதந்திரப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தவேளை ஆங்கிலேயர்களால் சீர்திருத்தங்கள் சில வழங்கப்பட்டன. 1909 இல் மோர்லி - மின்டோ சீர்திருத்தம், 1919 இல் மொன்டேகு - செம்ஸ்பர்ட் சீர்திருத்தம் போன்றன இதற்கு உதாரணங்களாகும். இவ்வரசியல் யாப்பு சீர்திருத்தங்கள் ஊடாக நிருவாக நடவடிக்கைகளுக்குச் சுதேசி கள் இணைத்துக்கொள்ளப்பட்டமை படிப்படியாக அதிகரிக்கப்பட்டது. எனினும் இச்சீர்திருத்தங்களால் தேசிய சங்கம் திருப்தி கொள்ளவில்லை. 1920 ஆம் ஆண்டளவில் சிறு சீர்திருத்தங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதை விட, சுயாட்சியைப் பெற்றுக்கொள்வதே சங்கத்தின் நோக்கமாக அமைந்தது. சுயாட்சி என்பது இந்தியா, பிரித்தானியப் பேரரசின் கீழ் இருப்பதோடு நாட்டின் நிருவாக அதிகாரங்கள் இந்தியர்களுக்குக் கையளிக்கப்படும் ஆட்சிமுறையொன்றாகும். இது ஒரு வகையில் டொமினியன் அந்தஸ்திற்குச் சமனானதாகும். பால கங்காதர திலகர் மற்றும் அனீ பெசன்ட் போன்ற தலைவர்கள் சுயாட்சி எண்ணக்கருவை ஊக்குவித்தவர்களுக்கு சிறந்த உதாரணமாவர்.

1919 ஆம் ஆண்டளவில் ''ரோலட் சட்டம்'' (ரௌலத் சட்டம்) எனும் பெயரில் விசேட சட்டமொன்றைப் பிறப்பித்து ஆங்கிலேய அரசு இந்தியர்களின் சுதந்திரத்தை மட்டுப்படுத்துவதற்கு முயன்றது. ரோலட் சட்டத்தின்படி எந்தவொரு நபரையும் விசாரணையின்றி இரண்டு வருடங்கள் சிறைப்படுத்தும் அதிகாரம் அரசுக்குக் கிடைத் தது. அதற்கு எதிராக தேசிய சங்கத்தினால் மகாத்மா காந்தியின் ஒத்துழைப்புடன் சத்தியாக்கிரக இயக்கமொன்று நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. சத்தியத்தையும் சத்தியத்தின் பலத்தையும் காண்பிப்பதன் ஊடாக எதிராளிக்கு சத்தியத்தை உணர

வைத்தல் சத்தியாக்கிரகம் என விவரிக்கப்படுகின்றது. இது மகாத்மா காந்தியால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அகிம்சைவாதப் போராட்ட முறைகளிலொன்றாகும். ரோலட் சட்டத்திற்கு எதிராக சத்தியாக்கிரகம் நாடு பூராகவும் பரவியதைத் தொடர்ந்து பாரிய மக்கள் எதிர்ப்பொன்று அதற்குக் கிளம்பியது. இதற்கிடையில் 1919 ஏப்ரல் மாதம் ''அமிர்த் சாகி ஜுலியன்வாலா பாக்'' கில் கூட்டமொன்றிற்கு வருகை தந்த ஆயிரக்கணக்கான நிராயுதபாணிகளான இந்தியர்கள் மீது ஆங்கிலேயப் படை வீரர்களால் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்துப்பாக்கிச் சூட்டு சம்பவம் காரணமாக 400 பேர் வரையிலான இந்தியர்கள் உயிரிழந்ததோடு, மேலும் பெருந்தொகையானோர் காயமடைந்தனர். இது ''ஜுலியன் வாலா பாக்'' படுகொலை எனப்படுகின்றது.

படம் 4.7 ஜுலியன்வாலா பாக் படுகொலை

1920 ஆம் ஆண்டளவில் ரோலட் சட்டம், ஜுலியன்வாலாபாக் படுகொலை, வங்காளத்தில் போர் சட்டத்தைப் பிறப்பித்தல் போன்றவை காரணமாக இந்திய மக்கள் மத்தியில் அரச விரோத எண்ணம் தீவிரமடைந்திருந்தது. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபடும் மக்களைப் புறக்கணிப்பதற்கும் அவமானப்படுத்துவதற்கும் அரசு மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காது மேலும் அவமானங்களைத் தாங்கிக் கொள்ளுதல் பயந்த கோழைத்தனமாகும் எனப் பெரும்பாலான இந்தியர்கள் கருதினர். அவ்வேளை நிலவிய அரசியல் நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட தேசிய சங்கம் 1920 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் அரசுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்காமைக்கான வேலைத்திட்டமெனும் ஒத்துழையாமை போராட்டமொன்றை நடைமுறைப்படுத்தத் திட்டமிட்டது. 1921 ஜனவரி மாதமளவில் மேற்குறித்த ஒத்துழையாமைப் போராட்டம்

நாடு பூராகவும் பரவியது. ஆங்கிலேயரால் வழங்கப்பட்ட பதவிப் பெயர்கள் மற்றும் பட்டங்களைத் திருப்பிக் கொடுத்தல், வெளிநாட்டுப் பொருள்களைப் பகிஷ்கரித்தல், நீதிமன்றம் உட்பட அரச நிறுவனங்களைப் பகிஷ்கரித்தல், சட்டமன்றத்தைப் பகிஷ்கரித்தல் உட்பட நடவடிக்கைகள் பல இங்கு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. மகாத்மா காந்தி, C. R. தாஸ் உட்பட தலைவர்கள் பலர் நாடு பூராகவும் பயணம் மேற்கொண்டு இதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். தேசிய சங்கம் பின்பற்றிய இவ்வாறான அகிம்சைவாதப் போராட்ட உத்திகளால் அரசு பாரிய சிரமங்களை எதிர்கொண்டது. அப்போராட்டங்கள் காரணமாக பொதுமக்களுக்கு மேன்மேலும் சங்கத்துடன் நெருங்கிச் செயலாற்றுவதற்கான வாய்ப்புக் கிட்டியது. இவ்வாறு 1920 இன் பின்னர் தேசிய சங்கம் பின்பற்றிய நடைமுறைகள் சில கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

- ❖ 1921 ஆம் ஆண்டு ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நடைமுறைப்படுத்தியமை.
- ❖ 1928 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பாக ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதற்காக அதிகாரிகளால் நியமிக்கப்பட்ட சைமன் ஆணைக்குழுவுக்கு எதிராக ஹர்த்தால் இயக்கமொன்றினை நடைமுறைப் படுத்தியமை.
- ❖ 1928 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் சகல கட்சிகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையிலான சர்வகட்சி மாநாடு ஒன்றினை நடத்தி இந்தியாவுக்குப் பொருந்தும் வகையிலான அரசியல் யாப்புச் சட்டமூலமொன்றினை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டமை.
- ❖ 1929 ஆம் ஆண்டு பூரண சுயாட்சி எனும் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதை தேசிய சங்கத்தின் இலக்காகக் கொண்டு அதற்கான நடவடிக்கை களை மேற்கொண்டமை.
- ❖ 1930 ஆம் ஆண்டு அரசுக்கு எதிராகச் சிவில் சட்டத்தை மீறும் இயக்கமொன்றினை முன்னெடுத்தமை.
- ❖ 1942 ஆம் ஆண்டளவில் ''வெள்ளையனே வெளியேறு'' எனும் போராட்ட வாச கத்தை மையமாகக் கொண்டு சத்தியாக்கிரகமொன்றினை மேற்கொண்டமை.

1920 - 1947 வரையான காலம் இந்திய தேசிய சங்கம் தீவிர நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்த காலமாகும். இக்காலப்பகுதியில் இந்திய தேசிய சங்கம் மட்டுமன்றி முழு இந்திய சுதந்திரப் போராட்டமும் மகாத்மா காந்தியின் தலைமைத்துவத்தின்கீழ் வந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. மகாத்மா காந்தியின் வழிகாட்டலின்கீழ் இக்காலகட்டத்தில் சத்தியாக்கிரகம் மேற்கொள்ளல், அரசுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்காமை, எதிர்ப்பாக பாத யாத்திரைகளை ஏற்பாடு செய்தல், சிவில் சட்டத்தை மீறுதல் போன்ற அகிம்சைவாதப் போராட்ட உத்திகள் தொடர்பில் தேசிய சங்கமும் முன்னின்று உழைத்தமையைக் காணமுடிந்தது. இதன் காரணமாக இச்சங்கம் மேன்மேலும் இந்தியப் பொதுமக்களோடு நெருக்கமாகி இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுகொள்ளும் இலக்கை நோக்கி அண்மித்தமையையும் காணமுடிகின்றது.

முஸ்லிம் லீக் தோற்றுவிக்கப்பட்டமை

ஆங்கிலேயர் தமது குடியேற்ற நாடுகளில் மக்கள் தமது ஆட்சிக்கு எதிராக ஒன்றிணைவதைத் தடுப்பதற்காக மக்கள் மத்தியில் பிரித்தாளும் கொள்கையொன்றினைப் பின்பற்றினர். அவ்வவ் நாடுகளில் நிலவும் பிரதேச மற்றும் இன அடிப்படையில் மக்களைப் பிளவுபடுத்தும்போது பெரும்பான்மையினர் அரசுக்கு விரோதமாகும்போது சிறுபான்மையினரின் ஆதரவைத் தமக்குப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதை ஆங்கிலேயர் அறிந்திருந்தனர்.

இந்தியாவில் பெரும்பான்மையாக இந்துக்கள் இருந்ததோடு குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு இஸ்லாம் மதத்தைப் பின்பற்றிய முஸ்லிம்களும் அந்நாட்டில் வாழ்ந்தனர். இந்திய தேசிய சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட காலப்பகுதியில் அந்நாட்டின் இந்து, முஸ்லிம் கல்விமான்கள் பொதுப் பிரச்சினைகள் சிலவற்றிற்கு முகங்கொடுத்தாலும் தேசிய இயக்கத்தினுள் ஒன்றுபட்டு செயலாற்றியமையைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. எனினும் தேசிய சங்கம் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தவேளை இந்துக்களுக்குப் போன்று முஸ்லிம் உரிமைகள் தொடர்பில் கூடிய கவனம் செலுத்தப்படவில்லையென முஸ்லிம் தலைவர்கள் சிலர் எண்ணினர். தேசிய சங்கத்தில் பின்னர் இணைந்துகொண்ட இளைஞர்கள் மத்தியில் நவீன மேலைத்தேய கலாசாரத்திலும் பார்க்கப் புராதன இந்து சமயத் தத்துவங்கள் ஆன்மீக ரீதியில் மேலானவை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டவர்களும் இருந்தனர். இவ்வாறான காரணங்களால் முஸ்லிம் மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்கத் தனியானதொரு அமைப்பு அவசியமென்பது முஸ்லிம் தலைவர்கள் பலரின் எண்ணமாக இருந்தது. அதன் விளைவாக ஆகாகானின் தலைமையில் 1906 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் அகில இந்திய முஸ்லிம் சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

ஆரம்பத்தில் இந்தியாவில் மத்தியதர வர்க்க முஸ்லிம் கல்விமான்களின் ஆதரவு முஸ்லிம் லீக்கிற்கு கிடைத்தது. முஸ்லிம்களை மதரீதியில் ஒன்றுபடுத்தி ஒரே குரலாக ஒலிக்கச் செய்தல், சிவில் சேவையில் இணைவதற்கு முஸ்லிம்களுக்கான வாய்ப்பை விஸ்தரித்தல், சட்டமன்றத்திற்கான பிரதிநிதித்துவத்தின்போது முஸ்லிம்களுக்குப் போதுமான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தல் போன்றன ஆரம்ப காலப்பகுதியில் இச்சங்கத்தின் நோக்கமாக அமைந்தன.

ஆங்கிலேயர் கையாண்ட உத்திகள்

பிரித்தானியர் இந்தியாவைத் தமது ஆளுகைக்கு உட்படுத்திக் கொள்ளும்போது தந்திரமாகச் செயற்பட்டது மட்டுமல்லாது சுதந்திரப் போராட்டத்தை முடக்குவதற்கு கையாளத்தக்க சகல உத்திகளையும் கையாண்டனர். மக்களை அச்சமடையச் செய்யவும் சுதந்திரப் போராட்டத்தை முறியடிக்கவும் பிரித்தானியர் பெரும்பாலும் கையாண்ட உத்தியாக அமைந்தது மக்களை விசாரணையின்றி கைதுசெய்து சிறையிலடைப்பதாகும். இதன் காரணமாக ஆயிரக்கணக்கான இந்தியர்கள் கைதானதோடு தேசிய சங்கத் தலைவர்களும் இதற்கு முகங்கொடுக்கவேண்டி நேரிட்டது. பால கங்காதர திலகர், மகாத்மா காந்தி, ஜவகர்லால் நேரு போன்ற முன்னணித் தலைவர்களும்

அடிக்கடி ஆங்கிலேயர்களால் கைதுசெய்யப்பட்டு சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். பிரித்தானியரின் இவ்வாறான செயல்கள் போராட்டத்தை முடக்குவதற்குப் பதிலாக எதிர்ப்பைத் தீவிரமடையச் செய்தன. 1921 ஆம் ஆண்டு ஒத்துழையாமைப் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தவேளை அதற்குத் தலைமை வகித்த தலைவர்களுள் ஒருவரான C.R. தாஸ் கைதுசெய்யப்பட்டபோது கொதித்தெழுந்த வங்காள இளைஞர்கள் தங்களையும் கைதுசெய்யுமாறு கோரியிருந்தனர். எனினும் போராட்டத்தை முடக்கும் உத்தி என்ற வகையில் விசாரணையின்றிக் கைதுசெய்யும் செயற்பாடு பிரித்தானியர்களுக்கு வெற்றியளிக்கவில்லை.

வங்காளம் பிரிக்கப்படல்

தேசப்படம் 4.3 வங்காளம்

இந்தியாவின் வடகிழக்குப் பிராந்தியத்தில் அமைந்துள்ள வங்காளம் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்தியாவின் பரந்த நிலப்பரப்பைக் கொண்ட பாரிய பிரதேசமாக இருந்தது. வங்காளத்தில் இந்துக்களைப் போன்று முஸ்லிம்களும் சிறுபான்மை மக்கள் குழுக்கள் சிலவும் வாழ்ந்து வந்தன. நிலப்பரப்பில் பரந்த பிரதேசமொன்றான வங்காளத்தில் மில்லியன்கணக்கான மக்கள் வாழ்ந்தமையினால் நிருவாக வசதி கருதி அப்பிரதேசம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென ஆங்கில அரசு தீர்மானித்தது. இவ்வேளையில் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட நடவடிக்கைகள் வங்காளத்தில் தீவிரமடைந்த நிலையில் காணப்பட்டமையால் இனங்களுக்கிடையில் பேதங்களை உருவாக்கிச் சுதந்திரப் போராட்டத்தை முடக்கும் நோக்கில் ஆங்கிலேயர் வங்காளத்தைப் பிரிப்பதற்கு எதிராகப் பாரிய போராட்டமொன்று முன்னெடுக்கப்பட்டது. எனினும் இந்தியர்களின் கருத்துக்களை கவனத்திற்கொள்ளாத அரசு 1905 இல் வங்காளத்தைப் பிரித்து வேறாக்கியது.

கைதுசெய்தலைத் தவிர பொலிஸ் மற்றும் இராணுவத்தை ஈடுபடுத்தி போராட்டங்களையும் கூட்டங்களையும் இடைநிறுத்தல், துப்பாக்கிச் சூட்டுப் பிரயோகம் மேற்கொள்ளல், பத்திரிகைகளைத் தடை செய்தல், அச்சகங்களை தடை செய்தல், இராணுவச் சட்டத்தை பிரகடனம் செய்தல் போன்ற உத்திகளையும் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பின்பற்றினர். ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகச் சுதேசிகள் ஒற்றுமையாகக் கைகோர்த்து எழுந்து நின்றமையைத் தடுப்பதற்காக இனமோதல்களை அவிழ்த்துவிட ஆட்சியாளர்கள் நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டனர்.

1905 ஆம் ஆண்டு வங்காளம் பிரிக்கப்பட்டமை இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒற்றுமையாகக் கைகோர்த்து எழுந்தால் அது தமக்குப் பாரிய இழப்பாக அமையும் எனக் கருதிய ஆங்கிலேயர் முஸ்லிம்களின் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக அவர்களைத் தனிப்பட்ட இயக்கமாக ஒன்றுபட ஊக்கமளித்தனர். அதன் விளைவாகவே 1906 ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் லீக் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

தேசியப் போராட்டத்தை முடக்கும் மற்றுமொரு உபாயம் யாப்புச் சீர்திருத்தங்களை வழங்கியமையாகும். அதிகாரிகளால் பல்வேறு ஆணைக்குழுக்கள் நியமிக்கப் படல், சீர்திருத்தம் தொடர்பான கருத்துக்களைக் கேட்டறிதல், கலந்துரையாடல்களை மேற்கொள்ளுதல் போன்றவற்றை அடிக்கடி நடைமுறைப்படுத்தினர். எனினும் சுதந்திரப் போராட்டத் தலைவர்கள் அவ்வாறன அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தங்களால் திருப்தியடையவில்லை. தேசிய சங்கம் எப்போதும் தனது இலக்கான சுயாட்சி அல்லது பூரண சுயாட்சி எனும் எண்ணக்கருவை மையமாகக் கொண்டு அதற்காக மக்களை ஒன்றுதிரட்டுவதில் ஈடுபட்டிருந்தது. பால கங்கார திலகர் ஒரு தடவை சுயாட்சி என்பது எனது பிறப்புரிமையாகும். அதை நான் பெற்றே தீருவேன் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். சுதந்திரம் பற்றி இந்தியர் மத்தியில் நிலவிய எண்ணங்கள் இவ்வாறான கூற்றுக்கள் மூலம் தெளிவாகின்றன.

மகாத்மா காந்தியின் செயற்பாடுகள்

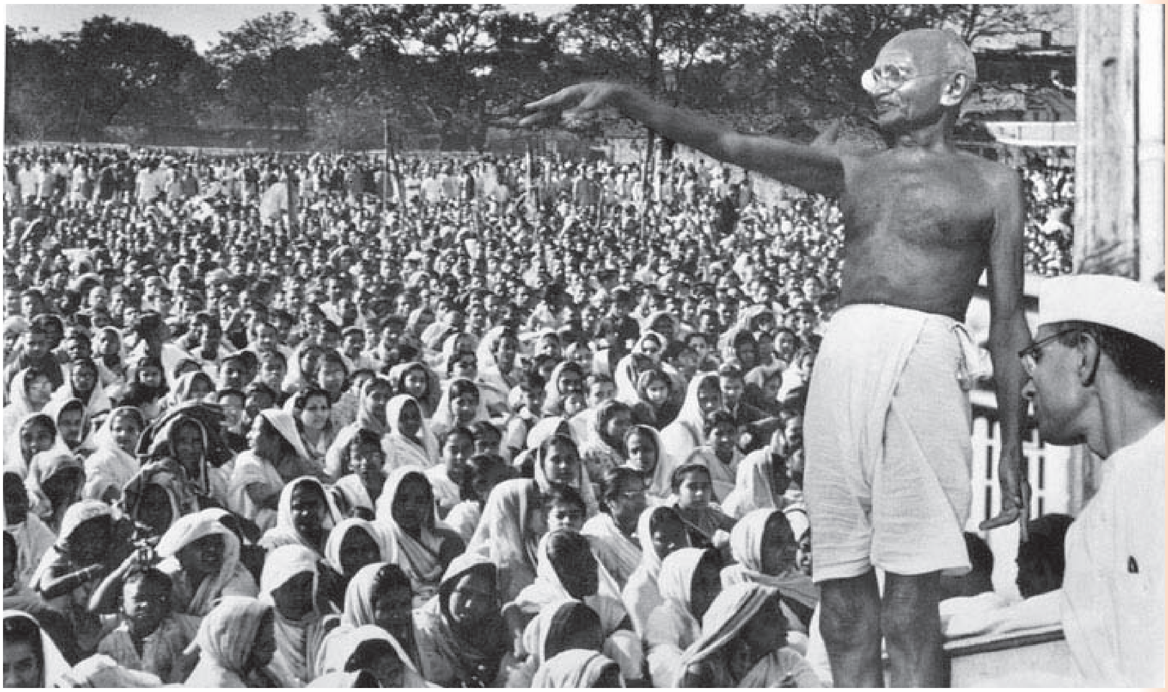

உரு 4.8 மகாத்மா காந்தி கூட்டமொன்றில் உரையாற்றிய சந்தர்ப்பம்

மகாத்மா காந்தி இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கேற்ற சிரேஷ்ட தலைவராவார். இன, மத, சாதி பேதங்களைக் கருத்திற் கொள்ளாது செயலாற்றிய இவர் அகிம்சை வாதத்தைப் பெரிதும் போற்றிய நபராவார். அதேபோன்று இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தை அகிம்சைவாதப் போராட்டமொன்றாக மாற்றியவரும் மகாத்மா காந்தியே ஆவார். கல்வியை நிறைவுசெய்த பின் சட்டத்தரணியாக நியமனம் பெற்று, தென்னாபிரிக்காவில் பணியாற்றி 1915 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் தாயகம் திரும்பினார். இந்தியாவுக்கு வந்து முதல் சில வருடங்களிலேயே அந்நாட்டு விவசாயிகள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண முன்வந்தார்.

உரு 4.9 தண்டி பாத யாத்திரை

பீகார் மாநில சம்பரன் மாவட்டத்தில் இண்டிகோ (அவுரிச் செடி) பயிரிடும் விவ சாயிகளின் துயரங்களில் பங்கெடுத்து அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு மகாத்மா காந்தி முன்னெ டுத்த போராட்டம்'' சாம்பரட் இயக்கம்'' என அழைக்கப்பட்டது. அதேபோன்று குஜராத்தின் கேடா பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட தொற்றுநோய், வரட்சி என்பன காரணமாக வரிசெலுத்த முடியாதிருந்த மக்களுக்கு நிவாரணம் பெற்றுக்கொடுப்பதற்காக அவர் முன்னெடுத்த போராட்டம் '**கேடா இயக்கம்**' எனப்பட்டது. மகாத்மா காந்தியின் வாழ்க்கை இவ்வாறான அகிம்சைவாதப் போராட்டங்கள் பலவற்றால் ஆனது.

1920 - 1947 வரையான காலப்பகுதியில் மகாத்மா காந்தி இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் தலைவராகக் கடமையாற்றினார். அக்காலப் பகுதியில் சத்தியாக் கிரகம் மேற்கொள்ளல், அரசுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்காமை, சிவில் சட்டத்தை மீறுதல், பாத யாத்திரை மேற்கொள்ளல், உண்ணாவிரதம் இருத்தல் போன்ற அகிம்சைவாதப் போராட்ட உத்திகள் பல மகாத்மா காந்தியால் இந்தியா சுதந்திரம் பெறுவதற்காக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இப்போராட்ட உத்திகள் இரத்தம் சிந்துதல், வன்முறை நடவடிக்கைகள் என்பன தவிர்ந்தனவாய் அமைந்தன. இந்தியாவில் செல்வந்தத் தரப்பினரைப் போன்று வறிய விவசாயிகளுக்கும் மிக எளிதாக இப்போராட்டங்களில் இணைவதற்கான வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

உரு 4.10 மகாத்மா காந்தி உப்பு சேகரித்தல்

இதன் காரணமாக மகாத்மா காந்தியின் போராட்டங்களில் இலட்சக்கணக்கான இந்தியர்கள் எவ்வித பேதங்களுமின்றி பங்கு கொண்டனர். இதன்படி இந்திய தேசிய சங்கத்துக்கும் சாதாரண மக்களுக்குமிடையேயான தொடர்புகள் கட்டியெழுப்பப்பட்டதும் மகாத்மா காந்தியாலேயே ஆகும்.

மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில் 1921 ஆம் ஆண்டு அரசிற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில்ஒத்துழையாமைப்போராட்டமொன்று நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட விதம் பற்றி மேலே விளக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் அடுத்த கட்டமாக 1930 இல் மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில் சிவில் சட்டத்தை மீறும் இயக்கமொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் உப்பு உற்பத்திக்காக மிகக் குறைந்தளவு பணமே செலவிடப்பட்டாலும் அரசு அதிக வரியினைப் பிறப்பித்து உப்பு விற்பனையின் மூலம் அதிக இலாபமடைந்தது. சிவில் சட்டத்தை மீறும் இயக்கத்தினூடாக உப்பு தொடர்பான அரசின் சட்டங்களைத் தகர்த்து எதிர்ப்பினைக் காண்பிக்க மகாத்மா காந்தியால் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இது தண்டி பாதயாத்திரை என அழைக்கப்பட்டது.

1930 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் சபர்மதி ஆச்சிரமத்திலிருந்து தண்டி கடற்கரை வரை சுமார் 400 மைல் தூர பாதயாத்திரையொன்றை ஆரம்பித்தனர். ஆங்கிலேயருக்கு வரி செலுத்தாது இந்தியர்களால் உப்பினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதைக் காண்பித்த இப்பாதயாத்திரை முழுமையாக வெற்றியளித்ததோடு இவ்வாறான பாத யாத்திரைகள் இந்தியா முழுவதிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சிவில் சட்டத்தை மீறுதலுடன்பிரித்தானிய ஆடையணிகளையும்மற்றும்மதுபானத்தையும்பகிஷ்கரிக்கும் போராட்டமொன்றும் முன்னெடுக்கப்பட்டது. எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் காரணமாக ஆங்கிலேயர் பாரிய சிரமத்துக்குள்ளாயினர். இதன் காரணமாக மகாத்மா காந்தி உள்ளிட்ட ஆயிரக்கணக்கானோரைக் கைதுசெய்ய ஆங்கிலேயர் நடவடிக்கை எடுத்தனர். நாடு பூராகவும் பரவலடைந்த எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் மகாத்மா காந்திக்கும் இந்திய ஆளுநருக்கும் இடையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் பின்னரே முடிவுக்கு வந்தது. இது 1931 ஆம் ஆண்டு காந்தி - இர்வின் ஒப்பந்தம் எனப்படுகின்றது.

மகாத்மா காந்தியின் தலைமையின்கீழ் தேசிய சங்கத்தின் ஆதரவுடன் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்ட இவ்வகிம்சைவாதப் போராட்டங்கள் இந்தியா முழுவதிலும் பரவலடைந்தமையால் பொலிஸ் மற்றும் பாதுகாப்புப் படையினரை ஈடுபடுத்தி அவற்றை ஒழிப்பது ஆங்கிலேயருக்குச் சிரமமாயிருந்தது. அதேவேளை இவ்வாறான

போராட்டங்களினாலும் எதிர்ப்புகளினாலும் சகல இந்தியர்களினதும் பொதுசன அபிப்பிராயங்களைச் சுதந்திரம் எனும் உயரிய இலக்கை நோக்கிய கோரிக்கைக்குள் உள்ளடக்க மகாத்மா காந்தியால் முடியுமாய் இருந்தது.

இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்தல்

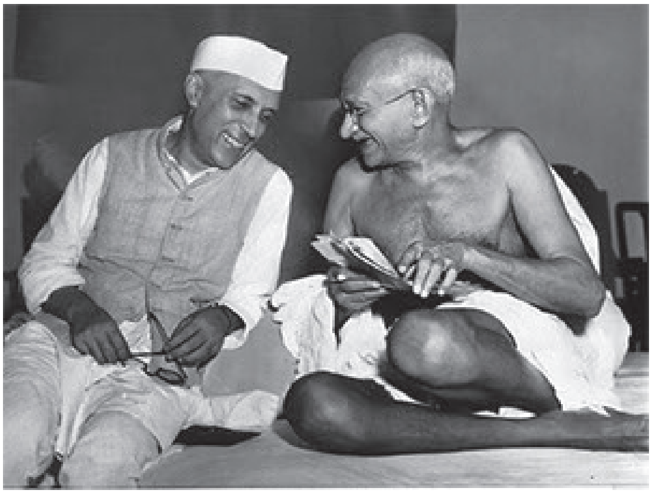

உரு 4.11 ஜவகர்லால் நேருவும் மகாத்மா காந்தியும்

1930 ஆம் ஆண்டு இந்தியர்கள் நடைமுறைப்படுத்திய சிவில் சட்டத்தை மீறும் இயக்கம் காரணமாக அரசும் சிரமங் களை எதிர்கொண்டது. இத னால் அரசுக்கும் சுதந்திரப் போராட்ட தலைவர்களுக்கு மிடையில் பல வட்ட மேசை மாநாடுகள் நடைபெற்றன. அதன் பின்பு 1935 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயரால் இந்தியாவுக்குப் புதிய அரசியல் யாப்புச் சட்ட மூலமொன்று அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது. அச்சட்ட மூலத்தின்படி இந்திய பிரதிநிதிகளையும் இணைத்துக் கொள்ளும் வகையிலான கூட் டாட்சி (சமஷ்டி ஆட்சி) முறையொன்று இந்தியாவுக்குக் கிடைத்தது. இவ்வாட்சி முறைக்குத் தேசிய சங்கத்தின் பூரண ஆதரவு கிடைக்கவில்லையெனினும் அதன்கீழ் நடைபெற்ற தேர்தலில் பங்குகொள்ள இச் சங்கமும் முஸ்லிம் லீக்கும் முன்வந்தன. 1937 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் தேசிய சங்கம் பிராந்தியங்கள் பலவற்றின் ஆட்சியதிகாரத்தைப் பெற்றதோடு அவ்வப் பிராந்தியங்களுக்கான அமைச்சரவையும் நியமிக்கப்பட்டது. இவ்வாட்சி நடை முறைப்படுத்தப்பட்டு இரண்டு வருட காலப்பகுதிக்குள் 1939 இல் இரண்டாம் உலகப் போர் ஆரம்பமானது. ஆங்கி லேயர் இந்தியர்களின் கருத்துக்களைக் கேட்டறியாது தாமாகவே இந்தியாவை யுத்தத்திற்கு ஈர்த்துக்கொண்டமை தொடர் பில் தேசிய சங்கம் எதிர்ப்புத் தெரிவித் தமையால் அதன் அமைச்சர்கள் பதவி விலகினர்.

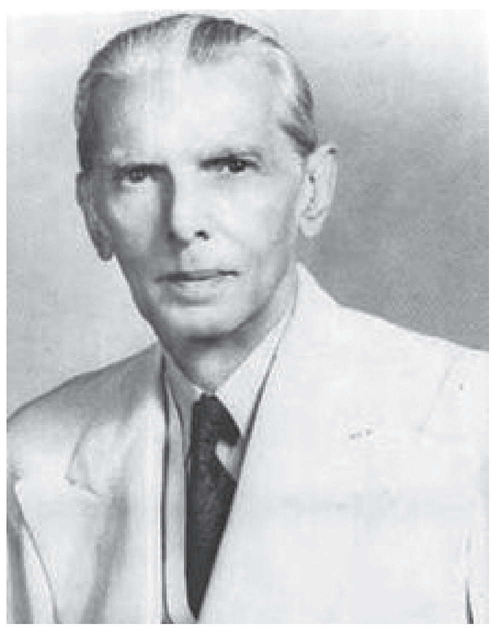

உரு 4.12 மொகம்மட் அலி ஜின்னா

உலகப்போரின்போது ஆங்கிலேயருக்கு இந்தியாவின் உதவி தேவைப்பட்டமையால் யுத்தம் முடிவடைந்த பின்னர் உள்நாட்டு ஆட்சியதிகாரத்தை இந்தியர்களிடம் கையளிக்கும் வகையிலான ஆட்சி முறையொன்றினை உருவாக்கித் தருவதாக ஆங்கிலேயர் உறுதியளித்தனர். நாட்டுக்குச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக உருவாக்கித் தரப்படும் எந்தவொரு ஆட்சி முறை தொடர்பாகவும் தேசிய சங்கம் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தமையால் மீண்டும் எதிர்ப்புகள் கிளம்பின. 1941 இல் ஜப்பான் யுத்தத்தில் பிரவேசித்ததும் அது இந்தியாவை ஆக்கிரமித்தால் இந்தியர்கள் பிரித்தானியருக்கு எதிராக ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு ஆதரவு வழங்க வாய்ப்பு இருப்பதாக ஆங்கிலேயர் சந்தேகங்கொண்டனர். இதன் காரணமாக பிரித்தானியப் பிரதமர் வின்சன்ட் சேர்ச்சில் இந்தியர்களின் கோரிக்கைகளைக் கவனத்திற் கொள்ள விருப்பம் தெரிவித்ததோடு விசேட பிரதிநிதியாக ஸ்டெட்பர்ட் கிரிப்ஸ் என்பவரை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். இந்தியத் தலைவர்கள் கிரிப்சின் தூதுப் பயணத்தை நிராகரித்தமையால் அதனூடாகப் பிரித்தானியா எதிர்பார்த்த பலன் கிட்டவில்லை. இவ்வாறிருக்க மொகம்மட் அலி ஜின்னாவின் தலைமையின்கீழ் முஸ்லிம் லீக் முஸ்லிம் மக்களுக்காக பாகிஸ்தான் எனும் தனியொரு நாட்டை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கான பாரிய போராட்டமொன்றை முன்னெடுத்துச் சென்றது. மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில் தேசிய சங்கத் தலைவர்கள் **''வெள்ளையனே வெளியேறு''** எனும் கோஷத்துடன் தீவிர எதிர்ப்பு ஆர்ப்பட்டமொன்றினை ஆரம்பித்தனர். அதற்குப் பதிலடியாக அரசு இந்திய தேசிய சங்கத்தை சட்ட விரோத இயக்கமொன்றாகப் பிரகடனப்படுத்தி அதன் தலைவர்களைக் கைதுசெய்தது.

1945 ஆம் ஆண்டளவில் இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவுக்கு வந்தது. பிரித்தானியா வில் நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் சர்ச்சிலின் அரசு தோல்வியடைந்து தொழிலாளர் கட்சி ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியது. இரண்டாம் உலகப் போரின் ஆரம்பம் முதல் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் கிடைக்கும் வரையிலான காலப்பகுதியினை நோக்கும்போது இந்திய அரசியல் வரலாற்றில் வெளிப்படையாகத் தெரியும் பண்புகள் சிலவற்றை காணமுடிகின்றது.

- ❖ இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் கோரி நடைபெற்ற போராட்டங்கள் மிகவும் தீவிர நிலையை அடைந்தமை.
- ❖ இந்தியாவை மேலும் குடியேற்ற நாடொன்றாக வைத்திருக்க முடியாதென்பதைப் பிரித்தானியர் உணர்ந்து கொண்டமை.
- ❖ பிரித்தானிய அரசு இந்தியத் தலைவர்களுடன் கலந்துரையாடல்களை மேற்கொண்டு சுதந்திரத்தை வழங்குவதற்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டமை.
- ❖ முகம்மது அலி ஜின்னா தலைமையில் முஸ்லிம் லீக் பாகிஸ்தான் எனும் வேறொரு நாட்டை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கான இயக்கமொன்றை முன்னெடுத்துச் சென்றமை.

1945 ஆண்டு முதல் பிரித்தானிய அதிகாரிகளுக்கும் இந்தியத் தலைவர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற நீண்ட கலந்துரையாடல்களின் பிரதிபலனாக 1946 டிசெம்பர் மாதம் தற்காலிக அரசாங்கம் ஒன்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் இறுதி ஆளுநரான மவுன்பேட்டன் பிரபு இந்தியர்களுக்கு அதிகாரங்களை ஒப்படைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளைத் துரிதப்படுத்தினார். அதன்படி 1947 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15 ஆம் திகதி முதல் இந்தியா, பிரித்தானியர் ஆட்சியிலிருந்து விடுபட்டு பூரணமாக சுதந்திரத்தைப் பெற்ற சுயாதீன அரசொன்றாக மாறியது. இந்தியா சுதந்திரம் பெறும் வேளையில் அங்கு நிலவிய இந்து முஸ்லிம் பேதங்கள் காரணமாக இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் என நாட்டைப் இரண்டாகப் பிரிக்க நேரிட்டது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் முன்னணித் தலைவர்களுள் ஒருவரான மௌலானா அபுல் கலாம் அசாத் குறிப்பிட்டுள்ளதன்படி நாடு பிளவுபட்டமையால் மாத்திரம் இந்து - முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் நிலவிய இனபேதங்கள் தீர்ந்துவிடவில்லை. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தை நோக்கும்போது பாரிய பேரரசொன்றைக் கட்டியெழுப்பியிருந்த பிரித்தானியா ஏனைய நட்பு நாடுகளின் ஆதரவுடன் இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜேர்மனியில் ஹிட்லரின் சர்வாதிகாரத்தைத் தோற்கடிப்பதில் வெற்றி கண்டாலும் இந்தியாவில் மகாத்மா காந்தியின் அகிம்சைவாதத்தைத் தோற்கடிப்பதில் வெற்றி காணவில்லை என்பது தெரிகின்றது.

4.4 இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் முன்னணித் தலைவர்கள்

தாதாபாய் நவ்ரோஜி

1825 ஆம் ஆண்டு மும்பாயில் பிறந்த தாதாபாய் நவ்ரோஜி கல்வி நடவடிக்கைகளின் பின் மும்பையில் எல்பின்ஸ்டன் நிறுவனத்தில் கணித விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றினார். பின்னர் இலண்டன் நகரை நோக்கிச் சென்ற அவர் இந்திய அரசியல், பொருளாதார நிலைமைகள் பற்றி இங்கிலாந்து மக்களுக்கு, தெளிவுபடுத்துவதில் அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றினார். இந்தியத் தேசிய சங்கத்தைத் தோற்றுவிப்பதில் முன்னோடியாக நின்று செயலாற்றிய நவ்ரோஜி பல சந்தர்ப்பங்களில் அதன் தலைமைப் பதவியையும் வகித்தார். மிதவாதியான இவர் இந்தியாவின் பொருளாதார சுதந்திரம் தொடர்பில் விசேட கவனம் செலுத்தியுள்ளார். ஆங்கிலேயரின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் காரணமாக இந்தியா நாளுக்கு நாள் வறிய நாடொன்றாக மாறிவரும் விதத்தை ஆரம்பத்திலேயே தெளிவுபடுத்திய தலைவராக நவ்ரோஜி புகழ் பெற்றார். இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தில் இருந்த மூத்த தலைவர் மட்டுமல்லாது சிறந்த புத்திஜீவியுமான இவர் இந்தியாவின் மேன்மையாளர் எனும் சிறப்புப் பெயரால் பிரபல்யமடைந்தார்.

சுரேந்திரநாத் பெனர்ஜி

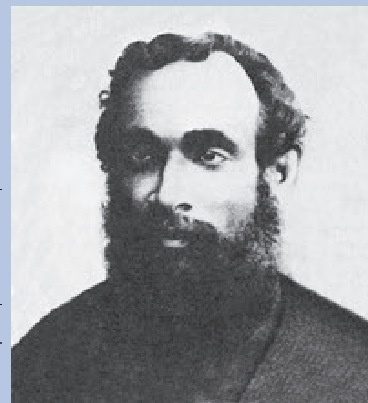

1848 ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவில் பிறந்த சுரேந்திரநாத் பெனர்ஜி ஒரு வங்காள இனத்தவராவார். இந்தியாவில் பட்டப்படிப்பை நிறைவுசெய்து உயர் கல்விக்காக இங்கிலாந்து சென்ற அவர் அப்போதைய உயர் தீ ர்வுகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்பட்ட சிவில் சேவைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார். இவ்வாறு சேவையில் இணைந்துகொண்ட முதல் இந்தியரான பெனர்ஜியின் சிவில் சேவை பதவி குறுகிய காலத்தினுள் முடிவடைந்தது. எனினும் தைரியத்தை இழக்காத அவர் சகல இந்தியர்களின் உரிமைகளுக்காகவும் துணிந்து போராடினார். கல்வியியலாளராகப் பிரபல்யமடைந்த பெனர்ஜி ரிப்பன் கல்லூரி எனும் பெயரில் புதிய பாடசாலையொன்றை ஆரம்பிப்பதற்கான நடவடிக் கைகளை மேற்கொண்டார். வங்காளம் எனும் பெயரில் புதிய பத்திரிகையொன்றை வெளியிட்ட இவர் அதன் மூலம் இந்தியர்களை அறிவூட்டுவதற்கான நடவடிக்கை களை மேற்கொண்டார்.

பெனர்ஜியால் 1876 ஆம் ஆண்டு இந்தியத் தேசிய இயக்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இந்தியத் தேசிய சங்கம் தோற்றம் பெறுவதற்கான பின்னணி இதன் மூலம் உருவானது. மிதவாதியான பெனர்ஜி இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் முன்னணித் தலைவர்களுள் ஒருவராவார். இவர் இந்தியத் தேசிய சங்கத்தின் தலைவராக இருமுறை தெரிவானார்.

பால கங்காதர திலகர்

1856 ஆம் ஆண்டு மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் பள்ளிப் பருவத்தில் மிகவும் புத்திசாலி மாணவனாக விளங்கினார். கணித பாடத்தில் அதிவிசேட சித்தியுடன் ஆரம்பப் பட்டப்படிப்பை முடித்துப் பின்னர் உயர் கல்வியைப் பெற்று முன்னணிக் கல்விமான்களுள் ஒருவரா கத் திகழ்ந்த ர். நற் பிரஜை ஙவ தற்குச் சிறந்த கல்வியே அவசியமென்பதில் அதீத நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அவர் ''டெக்கான் (தக்கிண) கல்விச் சமூகம்'' என்னும் அமைப்பைத் தோற்றுவித்ததோடு பாடசாலைகள் பலவற்றை உருவாக்குவதிலும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களால் இந்தியர்களுக்கு விளையும் கொடுமைகளைத் துணிவுடன் விமர்சித்த இவர் மக்களை அறிவூட் டுவதற்காக கேசரி, மருதம் எனும் இரு பத்திரிகைகளை ஆரம்பித்தார்.

‘உலக அபிமானி திலகர்’ எனும் பட்டப் பெயரால் அழைக்கப்பட்ட பால கங்காதர திலகர் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தைப் போராட்டப் பாதையில் இட்டுச் சென்றதில் முன்னோடியாக விளங்கினார். ‘‘சுயாட்சி என்பது எனது பிறப்புரிமையாகும்’’ எனக் குறிப்பிட்ட அவர் சுயாட்சியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக மக்களை அறிவூட்டுவதில் அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றினார்.

இதன் காரணமாக பல சந்தர்ப்பங்களில் சிறைவாசம் அனுபவிக்கவும் அவருக்கு நேரிட்டது. அரசுக்கு விண்ணப்பங்களை அனுப்புதல், அதிகாரிகளுடன் கலந்துரையாடல்களை நடத்துதல், ஆங்கிலேயர் முன்னிலையில் பணிந்து போதல் போன்றவைகள் கோரிக்கைகளை வென்றெடுக்கப் போதுமானவையல்ல என உலகாபிமானி திலகர் நம்பினார். சுதந்திரத்தை வெற்றிகொள்ள வேண்டுமாயின் இந்தியர்கள் ஒன்றுபட்டு தொடர்ச்சியான போராட்டமொன்றில் ஈடுபடுதல் அவசியம் என்பது அவரது கருத்தாகும். போராட்டப் பண்பைப் பெரிதும் போற்றிய அவர் வன்முறைகளை வெறுத்தார். பால கங்காதர திலகர் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது ஏற்பட்ட பல இடையூறுகள் மத்தியிலும் மலையொன்றினைப் போல உறுதியாக அசையாது நின்ற தலைவராவார்.

மகாத்மா காந்தி

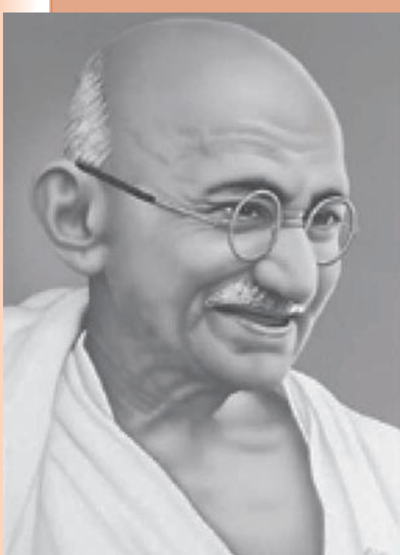

1869 ஆம் ஆண்டு பிறந்த மோகன்தாஸ் கரம்சாந் காந்தி எனும் மாகாத்மா காந்தி தனது பள்ளிப் படிப்பை நிறைவு செய்த பின் உயர்கல்விக்காக இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார். அங்கு சட்டத் தேர்வினைப் பூர்த்திசெய்த அவர் தென்னாபிரிக்கா சென்று சட்டத்தரணியாகக் கடமையாற்றினார். தென்னாபிரிக்காவுக்கு வந்திருந்த ஐரோப்பியர் அங்கு அதிகாரம் நாடி நிறபேதத்தைத் தோற்றுவித்து கறுப்பினத்தவரை அடிமைகளாக நடத்திய விதத்தை மகாத்மா காந்தியால் காண முடிந்தது. அவ்வேளை சில புகையிரதப் பெட்டிகளில் பயணம் செய்வதற்குக் கறுப்பினத்தவருக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. மகாத்மா காந்தியும் அவ்வாறான பெட்டியொன்றில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தபோது அதிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார். மகாத்மா காந்தி தென்னாபிரிக்காவில் இருந்த காலப்பகுதியில் இவ்வாறான கொடுமைகளுக்கு எதிராக மக்கள் ஒன்றுபடுவதற்கான நடவடிக்கை களை மேற்கொண்டார். 1915 இல் மீண்டும் இந்தியாவுக்கு வந்து மகாத்மா காந்தி அந்நாட்டின் சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டார். இவர் இந்தியாவுக்கு வந்த ஆரம்ப காலப்பகுதியில் அந்நாட்டு விவசாயிகள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளில் பங்குகொண்டு செயலாற்றினார். இந்தியாவில் சாதாரண மக்களும்

சுதந்திர இயக்கத்தில் ஒன்றுபட இச்செயற்பாடு வழிவகுத்தது. மகாத்மா காந்தி சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இணைந்துகொண்டதன் பின் ஆங்கிலேயரையோ அவர்களைச் சார்ந்தவர்களையோ துன்புறுத்துவதை விடுத்து அகிம்சைவாதத்தின் மூலம் சுதந்திரப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் விதம் பற்றி மக்களுக்குத் தெளிவுபடுத்தினார்.

சத்தியாக்கிரகம், அரசிற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்காமை, சிவில் சட்டத்தை மீறல், பாத யாத்திரைகளை ஏற்பாடு செய்தல் போன்றவை அவர் பின்பற்றிய அகிம்சைவாதப் போராட்ட உத்திகளாகும். இன, மத, சாதி, ஏழை, பணக்காரன் போன்ற பேதங்களின்றி சகல இந்தியர்களாலும் இப்போராட்டங்களில் கலந்துகொள்ள முடிந்தது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தை பொதுமக்களின் போராட்டமொன்றாக மாற்றிய தலைவர் மகாத்மா காந்தி ஆவார்.

இக்காலப்பகுதியில் இந்தியாவில் நிலவிய இன பேதங்கள், சாதிபேதங்கள் ஆகியவற்றைக் கருத்திற்கொள்ளாது செயற்பட்ட மகாத்மா காந்தி சகல இந்தியர்களும் சமமான உரிமைகள் கிடைக்கப்பெற வேண்டுமெனக் கருதினார். மிகவும் நேர்மையானவராக அதேபோன்று மிகவும் எளிமையாக முன்மாதிரியான வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். இந்தியர்கள் அந்நாட்டு உற்பத்திகளையிட்டு பெருமிதம் கொள்ள வேண்டும் எனக் கூறிய மகாத்மா காந்தி தானே பருத்தித் துணியை நெய்து கதர் ஆடைகளைப் பயன் படுத்தி இந்தியர்களுக்கு முன்மாதிரியாக விளங்கினார். பருத்தி நெய்தல், சாதி,பேத புறக்கணிப்பு, மதுபான பகிஷ்கரிப்பு, இந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமை, பெண்களுக்கு சம உரிமையைப் பெற்றுக்கொடுத்தல் போன்றன மகாத்மா காந்தியின் கொள்கைகளில் காணக்கூடிய விசேட அம்சங்களாகும். இவை இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்கு ஏதுவாய் அமையும் என மகாத்மாகாந்தி கருதினார்.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து இந்தியாவை விடுவித்துக்கொள்ளும் போராட்டத்தில் தலைவராகச் செயற்பட்ட அவர் இந்தியர்களின் அன்பிற்கும் கௌரவத்திற்கும் பாத்திரமானார். அகிம்சைவாதப் போராட்டம் காரணமாக மகாத்மா காந்தி முழு உலகமக்கள் மத்தியிலும் பிரபலமானார். இந்தியாவில் எந்தளவு வேலைப்பளுமிக்க வாழ்க்கை வாழ்ந்தபோதும் 1927 ஆம் ஆண்டு மகாத்மா காந்தி இலங்கைக்கு வருகை தந்தார். மூன்று வார காலம் இந்நாட்டில் தங்கியிருந்த அவர் கொழும்பு, களுத்துறை, காலி, கண்டி, யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று பொதுமக்கள் மத்தியில் உரையாற்றினார். அவர் சென்ற சகல இடங்களிலும் இந்நாட்டில் அவருக்குச் சிறந்த வரவேற்புக் கிடைத்தது.

மௌலானா அப்துல் கலாம் அசாத்

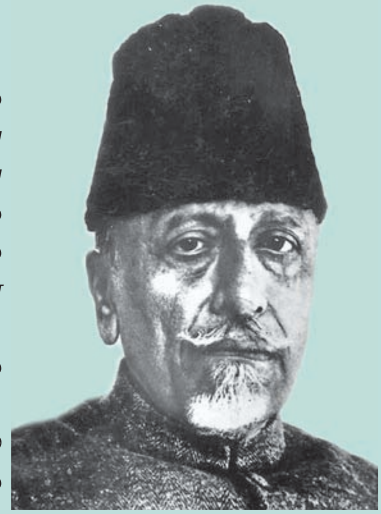

1888 ஆம் ஆண்டு பிறந்த மௌலானா அப்துல் கலாம் அசாத் பிள்ளைப் பருவத்தில் வயதிலும் விஞ்சிய ஆற்றல்மிக்க மாணவராய் விளங்கினார். இந்திய தேசிய சங்கத்தில் இருந்த முன்னணி முஸ்லிம் தலைவரான இவர் இந்து, முஸ்லிம் ஒற்றுமை மூலம் ஐக்கிய இந்தியாவொன்றை உருவாக்குவதில் தன்னை அர்ப்பணித்தார். இளம்பராயத்தில் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கு ஆக்கங்களை எழுதுவதன் மூலம் திறமை வாய்ந்த எழுத்தாளராக விளங்கினார். பின்னர் அவர் 'அல் ஹிலால்' எனும் பெயரில் பத்திரிகையொன்றை ஆரம்பித்தார். அது முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் மிகவும் பிரபல்யமடைந்தது.

மௌலானா அப்துல் கலாம் அசாத் இந்திய தேசிய சங்கத்தில் இணைந்து கொண்டதன் பின் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காக முழு அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றினார். இதன் காரணமாக எட்டு வருட காலம் அச்சங்கத்தின் தலைவராகச் செயலாற்றக் கூடிய அரிய சந்தர்ப்பமொன்றும் அவருக்குக் கிடைத்தது. தேசிய சங்கத்தில் அனைத்துத் தலைவர்களினதும் கௌரவத்திற்குப் பாத்திரமான அவர் மகாத்மா காந்தியின் நெருங்கிய நண்பராவார். மகாத்மா காந்தி முன்னெடுத்த அனைத்துப் போராட்டங்களுக்கும் இவருடைய ஒத்துழைப்புக் கிடைத்தது. தேசிய சங்கத்தின் தலைவர்கள் மத்தியில் பல்வேறு முரண்பாடுகள் ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களிலும் கூட அவற்றைச் சுமுகமாகத் தீர்த்து, சுதந்திரப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்.

இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு அண்மிய காலப்பகுதியில் அதிகாரிகளுடன் பல்வேறு கலந்துரையாடல்களில் பங்குகொண்டு இந்தியரின் பல்வேறு பிரதேசங்களுக்கும் விஜயம் செய்து மக்களை அமைதிப்படுத்தி இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திற்குப் பாரிய சேவையாற்றியுள்ளார்.

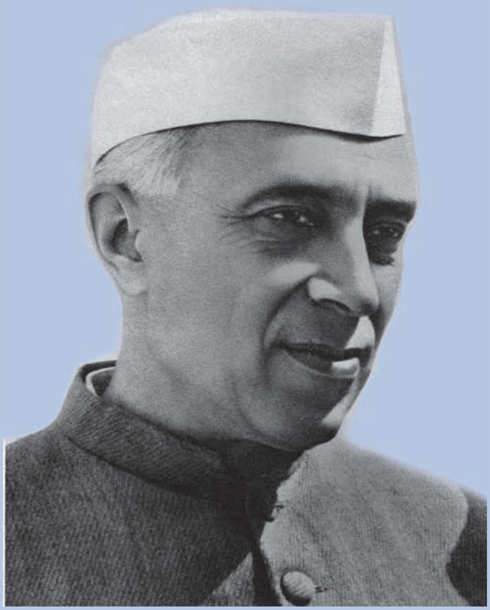

ஜவகர்லால் நேரு

1889 ஆம் ஆண்டு அலகாபாத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஜவகர்லால் நேரு ஆரம்பக் கல்வியின் பின்னர் இங்கிலாந்து சென்று உயர் கல்வியைப் பெற்று சட்டத்தரணியானார். மறுபடியும் இந்தியாவுக்கு வந்து அவர் இந்திய தேசிய சங்கத்துடன் இணைந்து சுதந்திரப் போராட்டத் தலைவராகச் செயலாற்றினார். சிறந்த கல்விமானாக விளங்கிய நேரு தேசிய சங்கத்தில் இருந்த திறமைவாய்ந்த ஒன்றிணைப்பாளரும் ஆவார். இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதன் பின் பிரதமராகக் கடமையாற்றிய அதேவேளை புதிய இந்தியாவைக் கட்டியெழுப்புவதிலும் பாரிய சேவையாற்றியுள்ளார். அவர் பல நூல்களின் ஆசிரியராவார். அவர் எழுதிய ''நேருவின் உலக வரலாறு'' எனும் நூல் பல மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. இந்தியாவின் பெண் பிரதமராக விளங்கிய இந்திரா காந்தி அவர்கள் ஜவகர்லால் நேருவின் புதல்வியாவார்.

செயற்பாடு

மகாத்மா காந்தி, தாதாபாய் நவ்ரோஜி, மௌலானா அப்துல் கலாம் அசாத், சுரேந்திரநாத் பெனர்ஜி, ஜவகர்லால் நேரு போன்ற தலைவர்கள் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரிக்க.

செயற்பாடு

இந்திய தேசிய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் சந்தர்ப்பங்கள் சில கீழே தரப்பட்டுள்ளன. அச்சந்தர்ப்பங்களையும் அவற்றால் பெறக்கூடிய முன் மாதிரிகளையும் பற்றி உமது அப்பியாசக் புத்தகத்தில் சிறு குறிப்பெழுதுக.

1. ஒற்றுமையின் தேவைப்பாடும் தேசிய சங்கம் தோற்றுவிக்கப்படலும்.
2. சுதேச இயக்கம்
3. அகிம்சைவாதப் போராட்டம்
4. பின்வாங்காது இலக்கை நோக்கி முன்னேறுதல்.
5. ஒத்துழைப்புடன் செயற்பட்டு சுதந்திரத்தைப் பெறுதல்.